

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΦΥΛΛ. 125.

ΑΝΝΑ ΚΑΙ ΦΛΩΡΟΣ,

ἢ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ.

ΥΠΟ ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ.

*Ποίημα εἰς ἑξαμέτρους, βραβευθὲν κατὰ τὸν
Ποιητικὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1855.*

(Ἴδε φυλλάδ. 423, σελ. 49.)

—οοο—

- Ὅταν ἀνέστ' ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς, καὶ ὁμοῦ ἡ ἀρχαία
 - Αἰσθησις, πρέπει μ' αὐτὴν ἡ ἀναστῆ ὁ ἀρχαῖος τῆς σίχως.
- (Ἄλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς, πρὸς Δούκαν).

Α.

Κεῖτ' ὑψηλὸς μεταξὺ τῶν ὄρεων καὶ τοῦ δήμου τῆς Πέτρας
 Πύργος βαρβάρου ῥυθμοῦ, πρὸς δυσμὰς καταρρέουσας ἐν μέρει,
 Ἐχὼν τὴν βάσιν ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς καλῆς Κωπαίδος,
 Ὅπου γλαυκοῦ οὐρανοῦ τὰ λαμπρὰ κατοπτρίζονται κάλλη·
 Φέρει τὰ τείχη ἐντὸς μελανὰ, καθὼς τείχη καμίνου,
 Ἐνδειξίν, ὅτι βορὰ ἀδηπάγου πυρὸς ἀνηπάγη·
 Μένεθος, θέσις, εἰρμὸς, καὶ αἱ πλησίον πολύκαρποι γαῖαι,
 Πείθουσιν ὅτι ποτὲ ἐνδιαίτημα ἦτο πλουσίου.

Τώρα ἡ γλαυκὴ κελαδεῖ καθημένη εἰς γείτον θυρίδος,
 Ἐρημολάλοι ἐκεῖ φωλεὰς νυκτικόρακες ἔχουν,
 Καὶ εἰς τὰ τείχη ἐντός, πρὸς τὸ μέρος τῆς πάλαι αἰθούσης,
 Θύσσανοι φύονται ὠχροὶ σισυμβρίου, ἐλζίνης, κ' εὐζώμου,
 Λάβρος δὲ πνέων βορρᾶς τοὺς κινεῖ καὶ στενάζει πενθίμως.
 Κι' ὅταν τὴν νύκτα τὸ φῶς τῆς εἰς νέφη θαμμένης σελήνης
 Λοῦθ' αὐτοῦ ἀμυδρῶς τ' ἀποτρόπαια, κ' ἔρημα τείχη,
 Τάφου σιγῆ ἀνορθοῖ τοῦ δειλοῦ διαβάτου τὰς τρίχας,
 Φρισσοντος εἰς τὴν ἠγῶ τῶν πυκνῶν κ' ἐλαφρῶν του βημάτων.
 Λέγουν προσέτι λευκὸν ὅτι φαίνεται φάντασμα κόρης,
 Ἐχον τὴν κόμην λυτὴν, καὶ μακρὸν καὶ ποδῆρη χιτῶνα,
 Ἐχον θεὰς καλλονὴν, ἀλλ' ἐκφράζουσιν φρικτὴν καὶ τρόμον·
 Σίγα δ' ἀφ' οὗ πλανητῆ με σπουδῆν ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον,
 Χύνεται ὡς ἀστραπὴ εἰς μεγάλην πρὸς εἰς θυρίδα,
 Βάλλον ἐκεῖ· ἐν φωνᾷ ἀντηχοῦσας μακρὰν εἰς κοιλάδας,
 Κι' ὡς νὰ ζητῆ συνδρομὴν ἀδημόνως σαλευῖ τὰς χεῖρας.
 Ἄλλοτε πλὴν ἐν αὐτῷ ἡ ζωὴ θορυβώδης ἀντήχει
 Ὅρησις, γέλως, ὠδαί, προσταγαί, ἀπειλαί τε καὶ θρήνοι·
 Ὅργανα φόνου στιλπνὰ πῶν δωματίων τὰ τείχη ἐκόσμου,
 Κ' ἐπιπλα ὄλωσ γλυπτὰ, ἔργα τέχνης μεγάλως ἀνθούσης,
 Ἴπποι πολλοὶ καὶ καλοὶ ἐχρεμέτιζον ἔξω τῶν σταύλων,
 Κ' ἐνοπλοὶ ἄνδρες, φρουρὰ τοῦ οἰκοῦντος συνέζων δεσπότου.
 Ἦτο δὲ ξένος αὐτὸς Ἀντωνέλλης καλούμενος, ἦτο
 Πλούσιος σφόδρα, ἐκ γένους λαμπροῦ, Ἐνετὸς τὴν Πατρίδα·
 Μέτριον σῶμα, καὶ κόμη ξανθὴ, καὶ εὐτράπελος λόγος,
 Ἦσαν ὅποσα ἐκ φύσεως εἶχε πολύτιμα δῶρα·
 Οἱ πονηροὶ δ' ὀφθαλμοὶ, κ' ὁ πλαστὸς τοῦ προσώπου του γέλως,
 Γέλως δριμύς, καὶ ἀκαιρῶς πολλάκις τὰ χεῖλη του στέφων,
 Τόνος προσέτι φωνῆς ὑποτρέμων κ' ὄξυς, ἐμαρτύρουν,
 Ὅτι κακοῦργος ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο κατώκει.
 Ἐλεγον δ' ὅτι δεινὸς ἦτο ναύτης ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα
 Μόνος, ἐν λέμβῳ μικρᾷ, ἐν καιρῷ τρίκυμίας μεγάλης·
 Ἐξῆ πρὸ χρόνων ἐκεῖ, ἀλλ' ἠγνόουν καὶ φίλοι κ' ἐχθροὶ του·
 Πῶς τὴν πατρίαν ἀφῆς εἰς τὴν ξένην μετέβη νὰ ζήσῃ.
 Τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας δὲν εἶχεν ἀκόμη τοὺς χρόνους.
 Κ' εἶχ' ἡ νωθρά του ψυχὴ χανωθῆ ὑπὸ κόρου· τὰ πάθη
 Εἶχον δαμάσει τὴν φύσιν, διὸ καὶ αὐτὸν του τὸν βίον
 Εἰς ἀθυμίας στιγμᾶς ὡς φορτίον βαρὺ ἐθεώρει.
 Ἦτο δὲ τότε κακὸς, ὡς τοῦ Ἄδου ὁ κάκιστος δαίμων
 Ἡ φαντασία σκηνὰς τῷ παρίστα αἱμάτων καὶ φόνων,
 Κ' ἐκ τῆς ιδέας ὠρμάτο πρὸς στύγια ἔργα· ὡς κτήτωρ
 Ὅλων τῶν πέριξ γαιῶν, τῶν πτωχῶν γεωργῶν ἦτο μάλιστα,
 Καὶ με τοὺς Τούρκους, τυράννους τοῦ τόπου, φιλιὰν συνδέσας·
 Συνετυράννει κ' αὐτὸς φυλακίζων, ὑβρίζων, καὶ δαίρων·
 Τέλος, τὸ φόβητρον ἦτο παντὸς ἐναρέτου πολίτου,
 Πάσης καλῆς γυναικός, ἡ σεμνῆς καὶ ἀνθούσης παρθένου.
 Μαῖος ἦτο τερπνός, ἡ πλουσία καὶ θάλλουσα φύσις
 Τὴν ἀνδοστολίστον εἶχεν ἀπλώσει αὐτῆς ἀλουργίδα,
 Αὐραὶ ζεφύρου λεπταὶ διαχέουσαι δρόσον καὶ μῦρα
 Ἐπαίζον με τοὺς ξανθοὺς καλλικόμων παρθένων βοστρύχους·
 Δρόσου σταγόνες ἐδῶ, τὸ κατάλευκον κρίνον ἐκύρτου,
 Καὶ ἐπὶ γλόφῃς φαιδρᾶς ὡς πολύτιμοι ἤστραπτον λίθοι·
 Σμήνη ἐντόμων χρυσῶν παρεκεῖ ἐκινούντο βομβοῦντα,
 Κ' εἰς ῥοδοδάφνας ἀνθούσας πλησίον ῥυάκων πηδῶντων,
 Ἰδρυπαθῆς ἀηδόνων εὐθύμων ἠκούετο μέλος.
 Εἶν' ἑορτὴ τοῦ παντὸς αἰ' ἡμέραι τοῦ ἔαρος! εἶναι
 Τῆς θεϊκῆς καλλονῆς τὸ ἀπαύγασμα! πᾶσα καρδιά,
 Πᾶσα ζωὴ κατ' αὐτὰς ἐξυπνεῖ, πᾶσα ὑπαρξίς κρᾶζει,

«Θέλω κ' ἐγὼ τῶν καλῶν νὰ μετᾶσχω τοῦ Πλάστου μου δῶρον!»
 Πλὴν ἡ κακοῦργος ψυχὴ βυθισμένη εἰς σκέψεις, ἡ λύπη,
 Εἰς τοῦ παντὸς τὴν χαρὰν αὐτὴ μόνη λογίζεται ξένη,
 Μόνη αὐτὴ μελετᾷ στεναγμούς, ὄνειρεύεται γόους,
 Ὅταν καὶ γῆ κ' οὐρανὸς ὡς θερμοὶ ἐρασταὶ μειδιῶσιν.
 Περιπάτει, λοιπὸν, σκεπτικὸς καὶ τὰ χεῖλη του δάκνων
 Μίαν Μαίου αὐγὴν, ὁ κακὸς Ἐνετὸς εἰς τὴν ἄνω
 Αἰθουσαν, ὅπου συνήθως ἐπέρα τὰς ὥρας μονάζων,
 Ὅταν σπουδαία φροντίς ἀπασχολεῖ τὴν χαῖνον ψυχὴν του·
 Εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ εὐρέος μανδύου του κρύπτων τὰς χεῖρας,
 Ἄνω καὶ κάτω βαδίζων, νοὸς καταδεικνυε ζάλην.
 Κάπποτ' ἰσχνὸς γογγυσμὸς τὸν διέφευγ' ἐκ βάθους τῶν στέρνων,
 Οἱ ῥώθωνες του ὠγκοῦντο, ἡ δ' ὄψις αὐτοῦ ἐπυροῦτο·
 Κάπποτε δ' ἔστρεφεν ἐν του μειδιάματι πλήρες πικρίας,
 Χεῖλη ὠχρὰ ὡς νεκροῦ, καὶ προσφέροντα λέξεις ἀνάρθρους·
 Ἰστατ' ὡς λίθος σιγῶν πρὸς αὐτὸ τῆς αἰθούσης τὸ βάθος
 Ὁ κακοπρόσωπος Τίτας, ἀγρίως τὰ ὄμματα στρέφων·
 (Ἦτο δ' ὁ Τίτας αὐτὸς Ἰταλὸς, καὶ πιστὸς του θεράπων,
 Ἦτον ὁ νοὸς καὶ ἡ χεὶρ, κ' εἰς κινδύνους πολλάκις ἀσπίς του)
 Ἦσαν ἀφ' οὗ τῆς αἰθούσης τὸ μῆκος καὶ πλάτος διήλθε,
 Πότε ταχύνων, καὶ πότε βραδύνων μονότονον βῆμα,
 Πρὸς τὸν πιστὸν του στραφεὶς με φωνὴν ὑποτρέμουσαν εἶπε·
 «—Τίται! τοὺς Ἴππους εὐθὺς καὶ τοὺς ἄνδρας ἐτοιμοὺς!—» δρομαῖος
 Μόλις τὸν λόγον ἀκούσας ὁ ἄγριος Τίτας κατῆλθε,
 Καὶ μετ' ὀλίγον λαμπρὰ συνοδία ἰπέων ἐνόπλων
 Πρὸς τῆς ὑγρᾶς Λεβαδίας τὴν πόλιν καλπάζουσα ἦγεν.
 Τί δ' ἄρα εἶχ' ὁ κακὸς Ἐνετὸς κ' ἀνησύχει τοσοῦτον;
 Κ' εἰς Λεβαδίαν πρὸς τί μετ' ἐνόπλων ἀνδρῶν ἀνεχώρει;
 Εἶχ' ὅτι ἔχει ἡ φλόξ, εἰς πνοᾶς ὅταν μαινέτ' ἀνέμου
 Κ' ἔστρεχε πνέων ὀργὴν ἐπιδούλους σκοποὺς νὰ τελέσῃ.
 Ἐβρως ὄξυς καὶ δεινὸς τὴν νωθράν του καρδίαν ἐκέντα,
 Κ' οὗτος ὁ πρῶην σκληρὸς, παραδόξως ὡς βῆρ ἐδαμάσθη,
 Οὗτος ὁ πρῶην γελῶν εἰς τὰ δάκρυ ἀθάων παρθένων.
 Τώρα ἐθρήνει, καὶ πόνους ἠσθάνετ' ὁ ἄπονος λίθος.
 Εἰς φθινοπώρου καθὼς τὰς ψυχρὰς κ' ὀμιχλώδεις ἡμέρας
 Κάπποτε δένδρον ἀνθεὶ ἀπολέσαν καὶ φύλλα καὶ κάλλος,
 Ὅμως δὲν φέρει καρπὸν· παρομοίως μετ' ἄσημον βίον
 Ἐν τῶν παθῶν ἐξυπνεῖ εἰς ψυχὴν ἐκ παθῶν χανωθεισάν,
 Ἐχον ὄρμην, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ θέλητρα πάθους ἀκμαίου.
 Πάθος δ' ἂν ἦν εὐγενὲς ὁ σφοδρὸς καὶ θερμότατος ἔρως,
 Πλὴν εἰς καρδίας σκληρὰς εἶναι πάντοτε πάθος θηρίου.
 Μάτην δ' ὁ ξένος ἤρατο τῆς κόρης τοῦ γέροντος Λάμπρου,
 Μάτην ἐστέναζε βλέπων τὴν νέαν κ' ἐνάρετον Ἄνναν,
 Οὖσαν πρὸ χρόνων μνηστὴν τοῦ ἀνδρείου καὶ ἔμπρονος φιλῶρου,
 Κ' ἐτοιμὸν ἦδ' εἰς δεσμὸν προσεχοῦς πανευδαίμονος γάμου.
 Ἦτο δ' ὁ Λάμπρος αὐτὸς Λεβαθεὺς ἐκ τῶν μάλα φρονίμων,
 Πλούσιος, θρησκός, θερμὸς πατριώτης, (καθόσον ἡ τότε
 Τῆς Τουρκικῆς τυραννίας δεινὴ ἐποχὴ συνεχώρει)
 Καὶ ἐτιμᾶτο δικαίως παρ' ὄλων· τοῦ γήρωτος του δ' εἶχε
 Μόνη στεφάνη βακτηρίαν τὴν Ἄνναν του, ἣν καὶ ἡγάπα
 Ὡς ἀγαπᾷ κηπουρὸς τὸ καλλύνον τὸν κηπὸν του ἄνθος.
 Εἰς ἡλικίας δ' ἀκμῆν ἡ γλαυκῶπις κ' ἀθάνα παρθένος
 Ὅλη φαιδρότης καὶ χάρις τοῦ κάλλους ἀρχέτυπον ἦτο,
 Κι' ἀριστοτέχνου γραφίς ἀτελῆ θέλει δώσει ἰδέαν,
 Ἄν τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου τὰ θέλητρα μόνη ἐκθέσῃ.
 Εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἔτι τὰ πάθη δὲν εἶχον ῥιζώσει,
 Οὔτε τὸν πρῶον τῆς βίον ταραξεί ψυχῆς καταιγίδες·
 Ὡς δ' ἀγνοεῖ τὴν ὠραίαν χροιάν του τὸ εὐσμον ῥόδον,

Ἡ Παραδείσου πτηνὸν τῶν στιλβόντων πτερῶν του τὴν λάμψιν,
 Οὕτω κ' ἡ ἄκακος κόρη τὸ θεῖόν της κάλλος ἠγνοεῖ,
 Κ' ἔχαιρε ζῶσα, κ' ἠγάπα τὸν Κόσμον, πλὴν μόνον διότι
 Εἶχε πατέρα τὸν Λάμπρον, κ' ὁ φλῶρος θερμῶς τὴν ἠγάπα.
 Naί, τὴν ἠγάπα θερμῶς, τὴν ἐλάτρευεν ἔνθους ὁ Φλῶρος,
 Κ' εἰς τὸ ἀστράπτον της βλέμμα οὐράνιον ἔδλεπ' ἀκτίνα,
 Ἦτις ψυχῶν εὐγενῶν τὸν ἀγνὸν χαρακτήρα ἐμφαίνει.
 Ἐκ παιδικῶν ἡμερῶν τὸν πατέρα του εἶδε σφαγέντα,
 Οὗτος δὲ λάθρα σωθεὶς εἰς τοὺς πέριξ βουνούς ἀνετράφη,
 Ὅθεν, ἂν κ' εἶχε γλυκὴ, ἂν καὶ εἶχεν ἐράσμιον ἦθος
 Κάποτε ἦτο σκληρὸς, καὶ φιλέκδικος μέχρι μανίας.
 Τῆς δ' ἀγωγῆς του αὐτῆς διετήρει ἀκμαίας τὰς ἔξεις,
 Καὶ τοὺς τυράννους μισῶν, ἠρυθρία νὰ λέγηται δούλος.
 Ἦτο ταχὺς ὡς δορκᾶς, καὶ γενναῖος ὡς λέων τοῦ δάσους,
 Καὶ εἰς τὰ ὄπλα δεινὸς ὡς οὐδεὶς τῶν ἐταίρων του ἄλλος.
 Ἦτον ὠραῖος, σεμνός, φιλοκίνδυνος, πρᾶος, καὶ εἶχε
 Πᾶσαν σχεδὸν ἀρετὴν πλὴν γυμνὴν καλλονῆς ἐπικτητόν.
 Δύω δ' ἡμέρας ἀφ' οὗ ὁ κακὸς Ἐνετός εἰς τὴν πόλιν
 Τῆς Λεβαδίας εἰσῆλθε (κρυφίως δ' εἰσῆλθε, διότι,
 Κρύπτεται ὅστις κακὸν μελετᾷ καὶ κακὸν διαπράττει)
 Τῶν πρυφερῶν ἐραστῶν πομπῶδ' ἔτελοῦντο οἱ γάμοι.
 Ὀἶλος ὁ οἶκος τοῦ γέροντος Λάμπρου εἰς κίνησιν ἦτο·
 Φίλων κ' οἰκείων πληθὺς συνηθροίσθη ἐντὸς τῆς αἰθούσης,
 Καὶ ὑπηρεταὶ πολλοὶ τοῦ προδόμου κατεῖχον τὰς θύρας.
 Τῆς Λεβαδίας αἱ κόραι, ὑμῆλικες φίλαι τῆς Ἄννης
 Ἦσαν ἀθροαὶ ἐκεῖ, ἐορτάσιμον φέρουσ' ἐσίγητα,
 Καὶ ἡ τοῦ Φλῶρου μνηστὴ μειδιῶσα καὶ ὄλη φαιδρότης
 Ἐλαμπ' ἐν μέσῳ αὐτῶν ὡς σελήνη ἐν μέσῳ τῶν ἀστρῶν,
 Ἐβαλλ' ὡς ῥόδον σεμνὸν μεταξὺ τῶν ἀνθῶν τοῦ Μαΐου.
 Τὰς καλλονὰς τῆς χρυσοῦς, καὶ πολύτιμοι λίθοι ἐκόσμουν,
 Πλὴν, τῆς στιλβούσης της κόμης δὲν εἶχ' ὁ χρυσοῦς τὴν ἀξίαν,
 Οὐδ' οἱ πολύτιμοι λίθοι ἐνὶς βλέμματός της τὴν λάμψιν.
 Δῶρον τοῦ Φλῶρου λευκὸν εἰς τὰ στήθη της ἔφερε ῥόδον,
 Κ' ὅλοι ἐφθόγγον τὴν τύχην αὐτοῦ, καὶ τὴν τύχην τοῦ Φλῶρου.
 Πλήρης δὲ οὗτος χαρᾶς, τὴν ὠραίαν του ἔδλεπεν Ἄνναν,
 Πέντε ἐτῶν στεναγμοὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐσίγων.
 Κ' ὄνειροι πέντε ἐτῶν ἐπληροῦντο αἰσίως· πλὴν εἶχε
 Εἶδος δειλιάς, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ του ἀτρόμητος ἦτο.
 Ὅταν μεγάλη χαρὰ στεφανοῖ τὰς πρό χρόνων ἐλπίδας
 Τρέμ' ἡ καρδιά, ῥίγει ἡ ψυχὴ, ὡς δισταζούσα ἔτι,
 Καὶ δειλιά ἐκ μιᾶς εἰς ἕτεραν προσβαίνουσα φάσιν.
 Τίς δὲν ἠσθάνθη παλμούς, καὶ ἀνέκφραστον φόδον συνάμα
 Ὅταν τὴν χεῖρά του τείνας πρὸς κόρην, τῆ εἶπε τὸ πρῶτον:
 »—Εἰς τῆς ζωῆς μου τὸν πλοῦν σὺ θ' εἶσαι ἀστὴρ καὶ πυξὶς μου.
 » Μόνην χαρὰν τὴν χαρὰν σου, τὴν λύπην σου λύπην θὰ ἔχω; »
 Ἦνέων γαλήνην ψυχῆς, καὶ μὲ πρόσωπον φαῖνον ἀγάπην
 Ὁ γηραιὸς ὑπεδέχετο Λάμπρος τοὺς πάντας ἀσμένως·
 Πλὴν, ὡς τὴν Ἄνναν ἀπῆντα τὸ βλέμμα του ἔγυνε λάμψεις,
 Κ' ὑπερηράως προσδύπων ἠγάλλετ' ὅτι ἦτο πατὴρ της.
 Πάντες δ' ἐθαύμαζον, πάντες ἐπήνουν συζύγους τοιούτους,
 Καὶ πρὸς τὸν γέροντα πάντες ἀπεύθυνον λόγους θωπειας.
 Εἶχ' ἐνδύθῃ πολιὸς ἱεράρχης στολὴν χρυσαυγοῦσαν,
 Εἶχ' ἑλμυρὰς λευκαὶ ἀναφθῆ ποθητοῦ ὑμεναίου,
 Κ' ἔστρεψ' ἡ χεὶρ τῆς μνηστῆς εἰς τὴν χεῖρα φιλετάτου μνηστῆρος,
 Ὅτε ἠκούσθη πολὺς εἰς τὸν πρόδομον κρότος, καὶ δούπος
 Πῆγ' ἀνδρῶν μετ' ὀρμῆς βαδιζόντων, κ' ἠνοίχθ' ἡ πύλη,
 Κ' ἔνοπλ' εἰσῆλθον πολλοὶ τοῦ Τοπάργου μισοχριστοὶ Τούρκοι.
 Φόδον ὠχρότης τὰ πρόσωπα πάντων ἐμάλυψε τότε,

Καὶ ἀκατσία σιγῆ τῆς χαρᾶς διεδέχθη τοὺς φλόγγους.

— »Τίνα ζητεῖτε, προσβαίνων ἐτόλμως, ἠρώτησ' ὁ Λάμπρος·
 — »τὸν εἰς κακούργους ληστίας χρηρηγούντα κρυφῆ προστασίαν,
 Εἶπεν ὁ πρῶτος τῶν Τούρκων» — Ζητήσατε, εἶπεν ὁ γέρον,
 Ἄλλοθι, τότε, τὸν ἐνογον τοῦτον, καθότι ἐνταῦθα,
 Εἶναι τοῦ Λάμπρου ὁ οἶκος, καὶ φίλ' οἱ παρόντες τοῦ Λάμπρου. —
 — Εἶσαι ὁ ἐνοχος σὺ, ἀπεκρίθη ὁ Τούρκος ὀργίλιος,
 Κ' ἔγω ῥητὴν προστασίαν νὰ σὲ δέσω μ' ἀλύσεις σιδήρου·
 Πρὶν δὲ τοὺς λόγους περᾶν, οἱ πέριξ αὐτοῦ στρατιῶται
 Τὸν γηραιὸν κατεφόρτισαν Λάμπρον μ' ἀλύσεις σιδήρου,
 Κ' ἀπαγαγόντες αὐτὸν, ἐν σπουδῇ ἀνεχώρουν ὡς ἦλθον.
 Ὁ δυστυχῆς! ἐν τῷ φεῦγειν ἰδὼν νεκρομένην τὴν Ἄνναν,
 Καὶ περιπτύξας αὐτὴν, φιλοστόργως τῆ εἶπε δακρῶν·
 — » Ἄννα μου χαῖρε! καὶ ἂν (ὁ μὴ γένοιτο) πλεόν δὲν σ' ἴδω,
 Ἐχ' ἀρωγὸν τὸν Θεόν, καὶ τὸν Φλῶρον σου ἄλλον πατέρα. »
 — Κ' ἦσαν οἱ λόγοι στοργῆς πατρικῆς τρομερὰ προφητεία. —

Τέλος ἀνέλπιστον ἔσχον τοιοῦτον οἱ γάμοι τοῦ Φλῶρου,
 Κ' ἔμεινεν ὄναρ κενὸν ἢ προύλιγου στερρὰ εὐτυχία·
 Ναύτης ὁμοίως ἀπὸν ἀπὸ χρόνων τῆς φίλης Πατρίδος
 Μ' ὄμματα πόθου ἐν ᾧ τὰ τερπνά της παράλια βλέπει,
 Τέκνα κ' οἰκείους ἐν ᾧ μετ' ὀλίγον ἐλπίζει νὰ σφίγῃ,
 Πρὸς τὰ λυσσῶντα πελάγη ἐξαίφνης ἐκ νέου ὠθεῖται.

Τῶν προσετώτων δεήσεις, καὶ ἔντονοι λόγοι τοῦ Φλῶρου,
 Δὲν συνεκίνησαν κἂν τοῦ Τοπάργου τὸ ἀκαμπτον ἦθος,
 Τοὺς Προσετώτας χλευάσας, ὀργίλιος τὸν Φλῶρον διώξας,
 Ν' ἀπαγγονίσῃ ἠπέλει τὸν Λάμπρον, ὡς ἄλλον κακούργον·
 Πάντες δ' ἐθρόνουν ἀθῶν κ' ἐνάρετον ἄνδρα τοιοῦτον.

Μία πλὴν μόνη ψυχὴ ἐνετρώσα εἰς τοῦτο τὸ δροῦμα,
 Εἰς ἀνθρωπόμορφος δαίμων ἐκίρτα τὴν λύσιν του βλέπων,
 Καὶ ἦτον ὁ πλέξας αὐτὸ ἀφανῶς — ὁ αἰσχρὸς Ἀντωνέλλης.

B.

Λύπη κατεῖχε σκληρὰ τὴν φιλοστόργον κόρην τοῦ Λάμπρου·
 Οὐδ' ὁ παρήγορος ὕπνος παρήγορον ἔφερε νάρκη·
 Ὅτε δ' ἐπήρχετο κλείων τ' ἀδρὰ βλέφαρά της πρὸς ὄραν
 Ὅνειροι φρίκης μεστοὶ τὴν ἐτάραττον, κ' ἐντρομος ὄλη
 Ἦνοιγ' ὕγρους ὀφθαλμούς, κ' ὡς παράφρων ἐπήδα τῆς κλίνης.
 Ἐβλεπ' ἐκτάδην νεκρὸν τὸν καλὸν της πατέρα, κ' ἐκ δῶα
 Ἐπιστηθίων πληγῶν ὅτ' ἀγνίζον ἐπήδα τὸ αἷμα . . .
 Ἐβαλε τότε φωνάς . . . ἀλλ' ἐν ᾧ ὡς νεκρὸν τὸν ἐρίλει,
 Αἶφνης, τὸν ἔθλεπε ζῶντα, καὶ πρᾶως αὐτὴν εὐλογοῦντα . . .
 Ὡς δὲ νὰ εἶχε πτερὰ τότε ἐκείνη ἐπέτα, ἐπέτα
 Εἰς οὐρανὸν σαπφειρόχρουν, ἀφ' ὅπου διέκρινε στῆνος
 Τοῦ εὐλογοῦντος πατρός, καὶ τοῦ Φλῶρου νεκρῶσιμον μέλος . . .
 Ὅθεν ὠχρὰ, μὲ λυτὴν περιήρχετο κόμην, καὶ ἦτον
 Ἦς τις ἀραγαία θεὰ ἀπὸ χεῖρας φειδίου γλυφεῖσα·
 Εἶχε κ' ἡ λύπη λεπτά εἰς τὰ κάλλη της· κάλλη προσδέσει,
 Ηλεκτικωτέραν δὲ πέριξ διέχεεν ἤδη μαγείαν
 Ὡς γλυκυτέραν ὁσμὴν ἡμιμάραντος ἱσμοῦ γέει.
 Ἦτον εἰς σκέψεις πικρὰς, κ' εἰς σιγὴν βυθισμένη, ὁπότε,
 Δούλ' εἰσελθοῦσα πιστῆ τῆ ἐπέδωκε γάμμα σπουδαῖον,
 Ὅπερ δειλὸς χωρικὸς ἄμα δούς ἀνεχώρησε τοῦτο
 Τρέμουσ' ἀρπάξει, τὸ κάλυμμα σχίζει, καὶ ταῦτα ἀνέγνω·
 » Ἄν τὴν ζῶν τὸν πατέρα ὡς θυγάτηρ ποθῆς νὰ λυτρώσῃς
 » Σήμερον μόνη ἐλθε εἰς τὸ Σπήλαιον τοῦ Τροφονίου
 » Ὅταν ἡ νύξ τα πυκνὰ κ' ἐθενόχρα σκότη ἀπλώσῃ·
 » Θέλεις ἐκεῖ συμβουλάς κ' ὀδηγίας σπουδαίας ἀκούσῃ;
 » Χάνεται ὁμῶς τὸ πᾶν, ἂν μετ' ἄλλου τινος πληπικῆς,

» Ἡ τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τρίτον ἀφρόνως κοινώσῃς
 » Ταῦτα σοὶ γράφει πιστὸς, καὶ εὐγνώμων τοῦ οἴκου σὰς φίλος. »
 Ἐμπλεως τότε χαρὰς γονατίζει ἔμπρὸς τῆς Παρθένου
 Δέξαι δὲ ὡς θερμὴν ἀναπέμπουσα, δέξαι, ἦτις
 Ἦτον ἀγνή ὡς ἡ πρώτη ᾠδὴ τῶν ἀγγέλων, ὁπότε,
 Ἐκθαμβοὶ εἶδον πλασθέντες τὴν λάμπουσαν δόξαν τοῦ Πλάστου.
 Ἄλλ' ὡς ἠγέρθῃ ἡ ἔμπρὸς τῆς εἰκόνας λυχνία ἐσθέσθη
 Ῥίγος δὲ τότε λεπτὸν διεπέρασε πᾶσαν τῆς ἴνα,
 Ῥίγος προλήψεως, φέρον συνάμα δειλίαν καὶ τρόμον.
 Ὄθεν ὑψοῦσα, τὰς χεῖρας, ἀνέκραξ' ἐκ βάθους καρδίας.
 » Μῆ! Παναγία μου, μῆ! ὦ! μὴ δώσης νὰ σβύσῃ ἡ ἐλπίς μου
 » Ὅπως ὁ λύχνος αὐτὸς, καὶ σεπτὸν βέλγημά σου, ἂν ἦναι,
 » Θῦμα νὰ πέσῃ ὁ πατήρ, ἀντ' ἐκείνου ἄς πέσῃ ἡ θυγάτηρ . . . »
 Ἄν τῇ ἐφάνη ποτὲ ἔτος ὄλον ἡ φεύγουσα ὦρα
 Ὅτε συχὸν ἤργοπόρει ὀλίγον νὰ ἴδῃ τὸν Φλώρον,
 Ὅλος αἰὼν τῇ ἐφάνη ἐκεῖν' ἡ ἡμέρα, διότι,
 εἶναι τὸ χρέος πολὺ ἱερώτερον πάθους καρδίας.
 Ἐφθασε τέλος ἡ νύξ', πλὴν ὡς ἔφθασ' ἡ πρέπουσα ὦρα
 Μάντις κακῶν, δισταγμὸς, τὴν κατέλαβε, καὶ τις δειλία.
 Ἄλλ' ἐν γενναίᾳ ψυχῇ ἐνικᾶ μέχρι τέλους τὸ θάρρος.
 Ὄθεν κατέβη κρυφίως, κρυφίως τὴν θύραν ἀνοίγει,
 Καὶ μὲ καρδίας παλμούς τοῦ σπηλαιίου τὸν δρόμον βαδίζει.
 Ἦτον ἐσπέρα ὑγρά, ὑετώδης προσέπνεε νότος,
 Καὶ τ' οὐρανοῦ τὰς λυχνίας παχεῖα ἀπέκρυπτ' ὁμίχλη,
 Ἦ τοῦ Παρνασοῦ τὴν ὄφρυν ἐπεκάθητο δαίμων θυέλλης,
 Καὶ τῆς Ἐρκύνης τὸ βεῖθρον ἐγόγγυζεν ἔρπον ἐν σκότει.
 εἰς δὲ τὴν πόλιν σιγῇ ἐδασίλευε δούλων, καὶ μόνον
 Ἀγριοφῶνων κυνῶν ὑλακαὶ εἰς τὰ πέριξ ἀντήχουν.
 Ἄσπευδ' ἡ κόρη, κ' εἰς πᾶν ἄλλεπάλληλον τρέμον τῆς βῆμα
 Ἦ συνεχῆς τῆς πνοῆς τὸ σεμνὸν τῆς ἐξήγειρε στηθός,
 Ἐφριττ' εἰς πᾶσαν σκιάν, ἀνεσκίρτα εἰς ἕκαστον κρότον,
 Ἦ φαντασία γοργῇ τῇ παρίστα ὡς ζῶντα τὰ πάντα,
 Κ' εἶχον οἱ λίθοι ψυχὴν, καὶ τὰ δένδρα κλαδία δρακόντων.
 Αἶφνης διέκρινε φῶς, ἄλλ' ἐσθέσθη τὸ φῶς ὡς ἐφάνη . . .
 Τότε δειλὴ ἀληθῆς τὴν κατέλαβε, φόβου δὲ Ῥίγος
 τὴν γυναικείαν ψυχὴν κατενάρκωσε, στᾶσα δ' ἐξαίφνης
 εἶδε, πλὴν ἴσως ἀργά, ὅτι ἔπραττε τόλμημα μέγα.
 Ὅμως δὲν ἦτο καιρὸς, οὐδὲ πρέπον νὰ στρέψῃ ὀπίσω.
 Ὄθεν τὸ θηῆσκον τῆς θάρρους λαβοῦσα ὡς μόνον ἀσπίδα
 Βῆματα ἕκαμ' ὀλίγα, κ' ἔμπρὸς τοῦ Σπηλαιίου εὐρέθη . . .
 Τότε δὲ εἶδε τινὰ εἰς τὸ σκότος ἀψόφως χωροῦντα
 Ὅστις φωνῇ ταπεινῇ τὴν ἠρώτησε » — Σὺ εἶσαι Ἄνω ; —
 » — Naί » ἀπεκρίθη δειλῶς ἡ παρθένος, καὶ ἔτρεμεν ὄλη.
 » — Θάρρει! καὶ μὴ δειλιάς » ὁ ἀγνώριστος εἶπεν ἐκ νέου.
 » Ἄν τοῦ πατρός σου ποθῆς τὰς βαρβείας νὰ θραύσης ἀλύσεις
 » φίλον πιστὸν, ὡς ἐμὲ, ἀκολούθησον βῆμα πρὸς βῆμα. »
 εἶπε, κ' ἐδάδιζ' ἔμπρὸς, κ' ὡς σκιά του κατόπιν ἡ Ἄνω.
 Πλὴν τοῦ φρουρίου καθὼς τὸ μακρὸν ἐπλησίασαν τείχος,
 Αἶφνης ὄξυν συριγμὸν ὁ ἀγνώριστος φίλος ἀφῆκε,
 Διὸ δ' εὐθὺς στιβαρὰ τὴν παρθένον ἀνήρπασαν χεῖρες,
 Καὶ εἰς ἱπέα τινὰ τὴν παρέδωκαν πέριξ δὲ τότε
 Βῆμα ἠκούσθη ἀνδρῶν, καὶ ὁ δοῦπος τρεχόντων ἱπέων.
 Ἦ δυστυχῆς! εἰς τὴν βίαν ἀντέστη ἀνίσταται δ' οὕτω
 Ὅ, τε ἀσπαίρων ἰχθὺς εἰς τὸ βάμπος ἀγρευόντος λάροῦ,
 Κ' ἡ εἰς γαμψοὺς ἀετοῦ πτερυγίζουσα ὄνουχας πέριδι.
 Ἦ δυστυχῆς! νὰ φωνήσῃ ἠθέλησεν, ὅμως ἡ γλώσσα
 Ἦτο νεκρά, ἡ φωνὴ ἀπεσθέσθη, καὶ χεῖρ βωμάλια
 Ὡς χαλινοὺς σιδηροῦς, τὸ ὦραϊον τῆς ἔφραττε στόμα.

Πάσχων πατήρ, ἐραστῆς τεθλιμμένος, καὶ ἄτιμον μέλλον,
 Μάχαιρα ἦτο τριπλῇ τὴν καρδίαν τῆς πλήξασα, ὄθεν
 Ἐχασε πᾶσαν πνοήν, καὶ τὰ μέλη τῆς κίνησιν πᾶσαν.
 Τότε σφοδρὰ καταιγίς μ' ἀστραπᾶς καὶ βροντᾶς ἐξερόαγη,
 Κ' εἰς τὸ ἀπαίσιον φῶς τῶν δεινῶς παλαιόντων στοιχείων
 Ἐβλεπε μ' ὄψιν ὠχρὰν καπαζόντων ἱπέων ὁμάδα,
 Κ' ἔλεγεσ ὅτι κακοὶ τῆς κολάσεως δαίμονες ἦταν.
 Ὅτε δ' ἡ Ἄνω συνῆλθεν, εὐρέθ' εἰς τὸν Πύργον τῆς Πέτρας,
 Καὶ παρ' αὐτῇ πνευστιῶντα τὸν ἄρπαγα εἶδ' Ἀνωτέλλην.
 Σπαραξικάρδιον τότε φωνὴν ἡ ἀθλία ἀφῆκε,
 Κ' ὡς ἀνεμῶνη ὠχρὰ ἦτις κλίν' εἰς πνοὴν ἀπαρτίου
 Κλίνασα τὴν κεφαλὴν τὰς αἰσθήσεις τῆς ἔχασ' ἐκ νέου.
 τὴν δ' ἐπιούσαν φωνὴν διεδούθη καθ' ὅλην τὴν χώραν
 Ὅτι τὴν κόρην τοῦ Λάμπρου λατρεύων ὁ Τούρκος Τοπάρχης
 Τὸν μὲν πατέρα αὐτῆς ἐφυλάκισεν, ὅπως εὐκόλως
 τὴν θυγατέρα ἀρπάσῃ· αὐτὴν δὲ κρυφίως ἀρπάσας
 εἶχεν εἰς δῶμ' ἀφανὲς γυναικῶνος καλῶς κεκλεισμένην.
 Ὁ πονηρὸς Ἐνετὸς δι' ἀνθρώπων ἐσάλπιζε ταῦτα,
 Ἦ ν' ἀποφύγη τὴν πρώτην τοῦ Φλώρου ἀκάθεκτον βίαν,
 Ἦ νὰ ὠθήτῃ αὐτὸν εἰς βεβαίαν κινδύνου παγίδα,
 Ἄν τοῦ Τοπάρχου θρασὺς νὰ βιάσῃ τὸν οἶκον τολμήσῃ.
 εἰς δὲ τὸν Τούρκον ἀνήγγειλεν ὅτι » μὲ θλίψιν μανθάνει
 Συκοφαντίας αἰσχρᾶς ὑπὸ Φλώρου τινὸς συρραφείας,
 Καὶ ἀναφέρων αὐτὰς τὸν προσέτρεπ' ἐντὸς τοῦ δικαίου
 Μέτρα νὰ λάβῃ σκληρὰ κατ' ἀπίστου τοσοῦτον ἀνάδου.»
 Ἐτρεξ' ὁ Φλώρος μαθὼν τὸ συμβᾶν, εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἄνω
 Ὅπου ἐθρήνον πιστοὶ ὑπηρετᾶται, πολῖται, καὶ φίλοι.
 εἰς παρομοίαν πληγὴν ἡ καρδία του μόλις ἀντείχε,
 Πλὴν εἰσιῶπα δακρῶν.—Ψυχὴ ἀγαθὴ καὶ γενναία
 Χέει μὲν δάκρυ θερμὸν, πλὴν σιγᾶ εὐγενῶς λυπομένη.—
 Αἶμα δ' ὡς Τίγρις διψῶν, κ' ὑπὸ λύσσης τὴν χεῖρα του δάκνων,
 Ἐπλαττ' ὀλέθρου σιγῆς ἐκδικούσας πατέρα καὶ κόρην,
 Κ' εἰς τὸν Τοπάρχην φρικτὸν προητοίμαζε τέλος, ὁπότε,
 Γράμμα ἀνέγνω σταλὲν ἐκ τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας, τοιοῦδε.
 — » φίλος ἀρχαῖος πρὸς σὲ τὸν ἑταῖρον καὶ φίλον τοῦ γράζει.
 » Ἄν τὴν μνηστῆν σου ζητῆς, εἰν' ἐδῶ εἰς τὸν Πύργον ἔρηνουσα,
 » Ἄν νὰ τὴν λάβῃς ἐλθῆς, μὲ ὀλίγους μὴν ἔλθῃς ὀπίστας,
 » Ἄν τὴν ζωὴν σου ποθῆς, φυγ' ὡς λάβῃς τὸ γράμμα μου τοῦτο. »
 Ταῦτ' ἀναγνοὺς πρὸς ὄλιγον ἐμβρόντητος ἔμεινεν· εἶτα
 Ὅπλα φορέσας χρυσᾶ, καὶ καμπύλην κρεμάσας βωμραϊάν
 Ἐξῶ τῆς πόλεως πάσῃ σπουδῇ ἀκωλύτως ἐξῆλθε.—
 Τούρκων πληθὺς μετ' ὀλίγον ἐζήτει τὸν Φλώρον εἰς μάτην.

Γ.

Ὅρ' ὑψηλὰ τῆς Ἑλλάδος! προπύργι' ἀνδρῶν ἐλευθέρων!
 τὴν ὑπερήφανον, στέμμα νεφῶν κεφαλὴν σὰς στολίζει,
 Καὶ ἐξ αὐτοῦ καταπίπτουν φλογῶν, ἡ χιόνων σινδόνες!
 Ἄλλοτε πᾶσα πηγὴ σὰς, καὶ πᾶσα βῆξις καὶ πέτρα
 Ἦτο Θεοῦ, ἡ Θεᾶς αὐτοποίητος τόπος λατρείας!
 εἰς τὰς κοιλάδας νυμφῶν λευκοφῶρων ἐσκίρτα χορεία,
 Καὶ τοῦ Πανὸς ὁ αὐλὸς τὴν ἠγῶ τῶν φαράγγων ἐξύπνει.
 Τοῦ Θεανθρώπου, πλὴν ὡς ἐξηπλώθη ἡ ἄμωμος πίστις
 Ἐσθῆσαν ὄντα πλαστὰ, ὡς τὰ σκότ' εἰς ἀκτίνας ἡλίου.
 Κ' ὅταν ἡ ἄλλοτε ἐδρα σοφίας καὶ φίλη Πατρίς μου
 Ἐκυψε δούλον αὐχένα εἰς σμήνη βαρβάρων ἀπίστων,
 Ἐλησμονήθ' ἐντελῶς ἡ παγκόσμιος φήμη σὰς τότε,
 Κ' εὗρον οἱ λύκοι ἐντὸς τῶν δρυμῶν σὰς ἀτάραχον βίον.
 Πλὴν μὲ τοὺς λύκους αὐτοὺς ἠναγκάσθη κ' ὁ Ἕλληνας νὰ ζητή!

Κι' ὅτε τυράννων σκληρῶν τὸν ἀπώθει τὸ ἄγριον ἦθος,
 "Ὅτε ὁ Τούρκος τῷ ἤρπαζε πλοῦτον, γυναῖκας ἢ τέκνα,
 "Ὅτε οἱ γόοι τοῦ μάτην ἀντήχουν εἰς πρόθυρ' ἀρχόντων,
 Τὴν κοινωνίαν πικρῶς κατηράτο, καὶ δρᾶττων τὰ ὄπλα
 Ὄμνε θάνατον, μῖτος, καὶ αἷμα, καὶ ἔξῃ ὡς κλέπτῃς
 Τῆς ἀδικίας ἐχθρὸς, δὲν ἠδίκει ποτὲ τὸν πλησίον,
 Ἐνδοξὸν ἐπιπτε θῦμα ἐνίοτε, ὅμως πρὶν πέση
 Μὲ τὴν ῥομφαίαν δικάζων, τὸ δίκαιον εὗρισκε μόνος.

Ἄνδρες τοιοῦτοι πολλοὶ εἰς τὸ πῦρ τῶν μαχῶν ἐντροφῶντες,
 Καὶ τῶν ἀρχαίων ἥρώων τὸν βίον βιοῦντες, κατεῖχον
 Τοῦ Παρνασσοῦ τὰ βουνά, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Πίνδου, τῆς Ὀσσης.
 Κ' ἦσαν αὐτῶν μαθηταὶ οἱ τὴν φήμην ἐγειράντες Ἄρει
 Τῆς Καλογραΐας ὁ παῖς, οἱ κλεινοὶ Βοτζαράδοι, καὶ ἄλλοι.

Τοῦ Ἐλικῶνος τὰ δάση χρυστάλλινοι κρῆναι δροσιζοῦν,
 "Ὅπου πτηνὰ κελαδοῦν, καὶ ἀκμάζει αἰώνιον ἔαρ,
 "Ὅπου αὐχμῶν ὁ ποιμὴν τὴν φλογώδη του δίψαν προῖνει.
 Μίαν δ' ὠραίαν αὐγὴν, αὐγὴν τρίτην ἀρ' οὐ ἀνηράγη
 Ἡ χρυσοπλόκαμος κόρη τοῦ Λάμπρου, παρά τινα κρῆνην
 Κύκλω ἐκάθητο δίκην λεόντων γενναῖοι ὄπλιται.
 ἦθος ἀγέρωχον, κόμη μεγάλη, καὶ λάσια στέρνα,
 Ὅπλα ἐπίχρυσα, βλέμμα φλογώδες, ὑπῆρχον ἐνδείξει
 "Ὅτι οἱ πάντες ἀνῆκον εἰς σπεῖραν ἀνδρῶν ἐλευθέρων,
 Οἵτινες ἦσαν τῶν Τούρκων τὸ φόβητρον, κ' ἔζων εἰς ὄρη.

Ἐνησχολοῦντο οἱ μὲν τὰ λαμπρά των καθαιρόντες ὄπλα,
 Ἄλλοι δ' ἄρνια καλά, ἔς ὄβελους ἐλατίνους ἐπέριον,
 Πλεῖστοι ἐδῶ κεχηγότες διήκουσαν γέροντος, ὅστις
 Προγενεστέρων κλεπτῶν διηγείτο τὰ ἐνδοξα ἔργα.
 Κι' ἄλλοι, ἐκεῖ, ἐτραγῶδουν τὸν θάνατον φίλου κ' ἐταίρου.
 Μόνος δ' ἐκάθητο εἰς, πρὸς κορμὸν πυκνοφύλλου ἐλάτης,
 Νέος, ἔξανθός, ὑψηλός, ὠχροπρόσωπος, ἔχων τὰς χεῖρας
 Ἐσταυρωμένας, καὶ ἦθος ἐκφράζον εὐγλωττίας τὴν ἑλίψιν,
 Ἔψον ἐνίοτε ὄμμα ὀργίλον ἐπὶ τοῦ ἡλίου
 Ὡς ν' ἀδημόνει, διότι βραδέως ἐχώρει, κ' ἀπῆντα
 Μία ἐκείνου ἀκτίς τὸ ἐπίσης φωσφόρον του βλέμμα.
 Τὴν κεφαλὴν του δὲ στένων ἐνίοτε ἐκλινε πάλιν
 Ὡς τις ἂν ἦτο εἰκὼν Ἰαφαήλειος τύπος τῆς λύπης.

Ἐχυν' ἀκτῖνας θερμῆς μεσημβρίας ὁ ἥλιος βοτῶν
 "Ὅτε ἀντήχησ' ὀξέος συρίγματος ἦχος, κ' ἠκούσθη
 Ἄνω τῶν βράχων φωνῶν ὁ σκοπός, ὅτι τρεῖς ὄπλοφόροι
 Φθάντες ἀπὸ Κιθαίρωνος δρομαίως, ἔξῃτουν τὸν Φλώρον.
 Εἰς ἀγγελίαν τοιαύτην ὡς εἰς ἀνηγέρθησαν πάντες,
 Καὶ παρετάχθησαν κύκλω τοῦ νέου αὐτῶν ἀρχηγέτου.
 Ὁ δ' ἐγερθεὶς, ὡς ἐξ ὑπνου νηδύμου, κ' νὰ ἔλθωσιν! » εἶπε.
 — » Τίς μὲ ζητεῖ ἀπὸ σᾶς; — » Ἀρχηγέ μου ἐγὼ σὲ ἐκάλουν
 » Μ' ἐπεμψ' ὁ Δῆμος πρὸς σέ. — » Τί ἀγγέλλει; — » ἠτοίμασε πάντα.
 » Μόλις ἐν μέσῃ νυκτὶ ἡ ἡμίκυκλος δύση σελήνη,
 » Μεθ' ἑκατὸν ὀπαδῶν θέλει φθάσ' εἰς τὰ πέριξ τῆς Πέτρας,
 » Ὅπου πυκνὸς καλαμῶν ὡς σημεῖον δ' ἐν μέσῳ τῆς λίμνης
 » Τρεῖς ἀλίεων πυραὶ, καὶ γλαυκὸς ἀποτρόπαιον ἄσμα. »
 » — Εὐγε! » — Πλὴν, Φλώρε, σκληρὸν μοι ἐπέδαλ' ὁ Δῆμος καθῆκον
 » Ἄγγελον πέμψας μ' ἐδῶ· εἰς πολέμους μὲ εἶδε, νομίζω,
 » Τρεῖς δ' ἐβδομάδας ἀργὸς τὸ πυροβόλον οὗτ' ἐπὶ κάπρον,
 » Οὗτ' ἐπὶ λύκον δρυμῶνος ἐκένωσα, κ' εἴμ' ὡς θηρίον
 » Δουλον εἰς αἰσχούς δεσμὰ, τὰ δεσμὰ πλὴν μαινόμενον δάκνον,
 » Λάβε κ' ἐμὲ μετὰ σοῦ ἂν σκοπέυης πρὸς ἔργα κινδύνου,
 » Κ' ἴσως ἰδῆς μὲ χαρὰν τὴν ἀπότητον τόλμην τοῦ Μάρκου. »
 » — Δὲν ἀποβάλλω ποσῶς, εἶπ' ὁ Φλώρος, γνωστόν μοι ἀνδρεῖον.
 » Ἴδιον δ' εἶναι ἀνδρῶν, καὶ πρὸ πάντων τιμὴ τῶν Ἑλλήνων.

» Κλέος ἐν μέσῳ μαχῶν νὰ ζητοῦν, καὶ νὰ πίπτουν ἐνδοξῶς.
 » Μάθε πλὴν, Μάρκε, δεινὴ συμπλοκὴ ὅτι θέλει ἀνάψει.
 » Ἦρπας' αἰσχρὸς Ἐνετός τὴν καλλίκομον κόρην τοῦ Λάμπρου,
 » Κ' ἦτον αὐτὴ ἡ μνηστῆ, ἡ χαρὰ, κ' ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς μου.
 » Τώρα εἰς τείχη στεφρὰ, ὡς εἰς φρούριον, κρύπτεται Πύργου
 » Ἐχὼν φρουρούς μισθωτοὺς ἐκ Δαυλίδος, Θηβῶν, κ' Ἀραχόνης.
 » Ἐχομεν πλὴν καὶ ἡμεῖς ὡς ἀσπίδα τὴν τόλμην καὶ πείραν,
 » Ἐχομεν κέντρα τιμῆς, τὴν ψυχὴν ἐκκινουῦντα εἰς νίκην,
 » Ἐχομεν ἕνα Θεόν, αὐσπερὸν τιμῶν τῆς κακίας.
 » Ἰπαγε τώρα! καιρὸν ἀναπαύσεως ἔχεις ὀλίγον,
 » Κι' ὅταν νυκτώσῃ, γενοῦ συνοδίτης κ' ἐταίρος πολέμου. »

Ὅτε δὲ κλίνας λαμπρὸς πρὸς δυσμᾶς τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος
 Νέφη ἐγένετο χρυσᾶ τελευταίας τοξέων ἀκτῖνας,
 Κ' ἐδίδε ῥόδου χροῖαν ἔς τὰς λευκάς τῶν ὄρεων χιόνιας.
 Ὅτε ἡ νύξ σκυθρωπὴ, τὰ πτερά της ἀνοίξασα, ἦλθεν,
 Μήτηρ σιγῆς ἱερᾶς ἀστερόστικτον φέρουσα πέπλον,
 Ἄνδρες εἰς μάχας δεινοὶ μ' ἀργυρᾶ, καὶ ἀστράπτοντα ὄπλα
 Ἐκ τινος πέριξ δρυμοῦ τοῦ τερπνοῦ Ἐλικῶνος ἐξῆλθον.

Ἄν τὴν καλὴν των μορφῆν, καὶ τὸ σπευδόν των ἔδλεπε βῆμα
 Ἐλεγες ὅτι φαιδροὶ εἰς ἐταίρου πορεύονται γάμον,
 Ἐλεγες ὅτι πτερά τούτους ὠκεῖς των στολιζοῦσι πόδας,
 Ἐλεγες ὅτι ὄρουσιν ὡς ἱερακὲς λάβροι πρὸς ἄγραν
 Τρέχοντες δ' οὕτως ἐντὸς τῆς νυκτίας εἰσῆλθον ἡμίχλης.

Ἦτον ἐσπέρα τερπνὴ τῆς σελήνης ὁ ἡμισυς δίσκος
 Ἐρόπιτ' ἀκτῖνας ὠχρᾶς, αἰσθημάτων κ' ἐρώτων ἀκτῖνας.
 Ζέφυρος πνέων ἠδὺς εἰς τὰ δένδρα ἰψιθύριζε μόλις
 Φέρων ἀρώματα θυμοῦ, τευκρίου, ῥοδῆς, κ' ἡδυόσμου.
 Τὴν ἱερὰν σιωπὴν μονοτόνως διέκοπτ' ὁ γρύλλος,
 Καὶ νυκτιλάλων πτηνῶν οἱ μακρόθεν ἐρχόμενοι φθόγγου
 Τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ οἱ ἀδάμαντες ἤστραπτον ὄλοι,
 Κι' ἀντανεκλῶντο ἐντὸς τῶν ὑγρῶν τῆς καλῆς Κωπαίδος,
 Σπινθηροδόλον δ' αὐτῆς τὸ γλαυκὸν ἐκλαυθυρίζε κύμα
 Ἐπὶ τὴν γλοσφορὸν τῆς ὄχθης, ἐν ᾧ πρὸς τὸ πέραν ἠρέμει.
 Ὁ Παρναστός κ' Ἐλικῶν παρακείμεν' ὁμοιάζον δῶ
 Γίγαντας νεφροστερεῖς κοιμωμένους ἐν μέσῳ γαλήνης,
 Εἰς τὰ πλευρὰ των πυραὶ διακρίνοντ' ἀγρύπνων ποιμένων,
 Ἡ πυροβόλον ἀστράπτον κ' ἠχοῦν τολμηροῦ νυκτοθήρου.
 Ἰστατο μόν' ἡ θυγάτηρ τοῦ Λάμπρου πλησίον θυρίδος
 Τὸν δροσερὸν τῆς ἐσπέρας ἀέρα ποθοῦσα· ἡ λύπη
 Εἶχε μαράνει τοῦ βεῖου τῆς κάλλους τὰ εὐχρῶσα ῥόδα,
 Τὰ κοραλλιζόντα χεῖλη ἢ κάθειρξις εἶχεν ὠχράνει,
 Εἶχε τὸ δάκρυ βλεμμάτων πυρίνων θαμβώσει τὴν λάμψιν.

Ὁ τορνευτὸς τῆς βραχίων ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς,
 Ἀτμηλήτως ἔς τοὺς ὄμους χρυσοχρῶς κατέπιπτε κόμη,
 Ἦτο δὲ ζῶσα εἰκὼν ἀθωότητος μέγα πενθούσης.
 Πρὸς τῆς ὑγρᾶς Λεθαδίας τὴν γῆν εἶχε στρέψει τὸ ὄμμα,
 Ὅπου κατέλιπεν ὅ,τι ἔς τὸν Κόσμον παμφίλτατον εἶχε,
 Στένουσα δ' ἔλεγε· « Πάτερ, τί γίνεσαι! Φλώρε, ποῦ εἶσαι; »
 Ὁ Ἐνετός κατ' ἀρχὰς ἐφαντάσθη τὴν βίαν ὡς μέσον
 Ἐπιτυχῆς τοῦ σκοποῦ του· πλὴν εἶδε λυσσῶν ὁ κακοῦργος
 Ὅτ' ἐκοπία ματαιῶς στρατήγημα τότε ἀλλάξας
 Ἄλωπεκὴν ἐνεδύθη, καὶ πρᾶον, κ' ἐράσιμον ἦθος.
 Ἄλλ' ἡ παρθένος εἰς βίαν ἀντέταξ' ἐπίμονον τόλμην
 Θηρήους, κρυγᾶς, κ' ἀπειλᾶς· τὴν πυρίνην δὲ γλώσσαν τοῦ πάβου
 Περιερόνει σιγῶσα, ἡ λόγους δριμεῖς ἐκφωνοῦσα.
 Εἶχον δ' ἐλπιδᾶς ἀμφοτέρ' εἰς μόνον τὸν χρόνον. α — Ἐκεῖνος,
 (Ἐλεγε ὁ ἄρπας) ψυχᾶς ἀγερώχους δαμάζει. α — Ἐκεῖνος,

(Ἔλεγ' ἡ κόρη) ἀχρείων καρδίας ναρκώνει. — Ἄλλ' ὄμως,
Ὀναρ ἐλπίδων κενῶν ἀμφοτέρους δεινῶς ἐξηπάτα.

Ἦτο εἰς σκέψεις πικρὰς βυβισμένη, ὅποτε εἰσῆλθεν
Ὁ Ἀντωνέλλησ' εἰς τούτου τὴν βέαυ ἡ δύστηνος κόρη
Ἐμπληκτος ἔμεινεν, ὡς τὸ ἀρνίον ἐνώπιον λύκου.
« — Ἄνα, τῆ εἶπε, μὲ ἦθος γλυκὺ, καὶ φωνὴν πλήρη πάθους,
» Ἦλθα καὶ πάλιν νὰ σ' ἴδω, νὰ μάθω ἂν τίποτε θέλης;
» Εἶσαι τῶν πάντων κυρία, κ' ἐγὼ ὑπηρετὴς καὶ φίλος. » —
Οὔτε κὰν βλέμμα ἠιόντισ' ἐκείνη, κ' ἐσίγα ὡς λίθος.

Ὡς ἀνοχὴν ἐκλαδῶν τὴν σιγὴν, παρεκάθησε τότε:
— « Κύνταξε, εἶπε, τί φύσις λαμπρά! τί ὠραία ἐσπέρα!
» Ὡ! τὴν σελήνην ἰδὲ, πῶς ἐκρύβη ἐκ φθόνου ὡς σ' εἶδε! »
Τότε δ' ἡ Ἄνα πικρὸν μειδιάσασα, εἶπε: — « Τὸ φῶς μου,
» Ἄν ἡ οὐράνιος ἦμην σελήνη, δὲν ἦβελον χύσει,
» Ὅσον καιρὸν ἐβεβήλουν αὐθάδεις κακούργοι τὸν Κόσμον. »
— « Πάλιν λαλεῖς μὲ πικριάν! κ' ἀκόμη ἀρνεῖσαι, τὸ βλέπω,
» (εἶπεν αὐτὸς ὠχρῶν) ἐν ᾧ ἔχεις ἀγγέλου καρδίαν,
» Τόλμην ἐρώσης ψυχῆς ν' ἀγίασης μὲ λόγους συγγνώμης;
» Πλὴν μυριάκις ἐζήτησα ταύτην· καὶ πλέον τί ἄλλο;
» Λέγε, τί ἄλλο ζητεῖς; μὴ τὸ αἷμά μου θέλεις; τὸ γύνω! »
— « Τὸν σύζυγόν μου ζητῶ! τὸν πατέρα μου θέλω! κ' ἐν τάχει
» Σὲ νὰ ἴδω, μιὰρὲ, 'ς τοῦ δικαίου θεοῦ μου τὸ βῆμα!
» Χύνεις τὸ αἷμά σου λέγεις; Τοιαύτην μὴ λάθης φροντίδα!
» Χεῖρ ἰσχυρὰ κ' ἐκ θεοῦ ὠπλισμένη ἐλπίζω ν' ἀρκέσῃ! . . . »
Ἐλεγε, κ' εἶχ' ἡ φωνὴ τῆς τὸν τόνον ἐκείνον, ὃν ἔχει
Ἄδικουμένου φωνή. Ἄλλ' ἐν ᾧ ὡς ἐμβρόντητος οὗτος
Ἔμμενεν, αἰφνης ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης ἐχύθη
Τρέμουσα λάμψις, καὶ τρεῖς κολοσσαῖαι πυραὶ μετ' ὀλίγον
Τῶν κοιμημένων ὑδάτων ἐχρῦσον τὸν λεῖτον καθρέπτην.

Ἐχ' ὠχροπόρφυρος δὺς ἡ σελήνη ἐν μέσῳ σκοτίας,
Κ' ἔγεον ἄστρων πυκνοὶ λεγεῶνες ἀμφιβόλον λάμψιν.
Κ' εἶδε μὲν ἄλλοτ' ἐν μέσῳ τῆς λίμνης πυρὰς ὄρχουμένηας,
Ὅμως ἠσθάνθη καθ' ἑλὸν τὸ σῶμα παράδοξον φοίκη
Ὅτε ἐκείνας τὰς τρεῖς παρετήρησε· φάσιν δὲ θέλων
Ἄλλην νὰ δῶσ' εἰς τῆς κόρης τὴν λύπην, κ' εἰς πρόληψιν ἴσως·
— « Κύνταξε, εἶπε, πυρὰς ἀλίεων ζητούντων ἐγγέλεις. . .
» εἶναι τοῦ βίου εἰκὼν αἱ τὴν νύκτα καιόμεναι δάδες. . .
» Ἄκουσον, πῶς κ' ἡ ἡχώ ψιττακίζει πιστῶς κατὰ φθόγγον
» Ἄσμα γλαυκὸς . . . πλὴν . . . οὐχί . . . ἡ φωνή . . . ἐκ τῆς λίμνης ἐκβαίνει. . . »
» Πρώτην δὲ ἴσως φορὰν τοὺς ἰγθύας αἱ γλαυκὲς θηρεύουν. . . »
εἶπε συσπῶν τὰς ὄφρυν, καὶ ὠρθώθη, καὶ ἐκραξε: — « Τίτα!
» Ὅλα τὰ ὄπλα εὐθύς ἐτοιμάσατε! ὅλους τοὺς ἀνδρας! . . .
» Ἴσως εἰς θῆραν γλαυκῶν κενωθῶσι πολλὰ πυροβόλα. . .
» Ὑπαγε! . . . κ' ἄνω σκοπῶν, ἔσο ὄμμα ὀξὺ καὶ ὠπίον. » —
Κ' ἔφυγ' ὁ Τίτας ἀμέσως, φανείς ὡς σκιά πρὸς τὴν θύραν.

Ἔφερε τότε ἐντὸς τοῦ θαλάμου κλονούμενον βῆμα·
Τρεῖς δ' ἐξηκόντισεν ὑποπτον βλέμμα ἐπάνω τῆς λίμνης,
Καὶ μὲ σκληροῦς λογισμοὺς πρὸς ὀλίγον ἐφάνη παλαιῶν.
Στὰς δὲ ἐμπρὸς τῆς ἐκθάμβως τὴν λίμνην ὀρώσης παρθένου·
— « Κόρη τοῦ Λάμπρου! τῆ εἶπε, πολλὰς μὲ ποτιζεις πικρίας,
» Κ' ἴσως ἡ μαύρη μὲ ὤθησε Μοῖρα πρὸς σὲ, ἵνα πλεξῆ
» Δραματικώτερον ἔτι τὸ μέγα τοῦ βίου μου δράμα. . .
» Ὡ! πιστευσέ με! πολὺ τολμηρότερα ἔπραξα ἔργα. . .
» Κ' ἐντιμὸν μέλλον . . . φοικτὸν παρελθόν! . . . ὅτι ἡγνίζ' ἐφρόνουν. . .
» Ἄκουσον τώρα! ἐρρίφθη τυφλῶς εἰς θεέλλας κινδύνων,
» Καὶ συμπαρέσυρα σὲ, τὴν ἀβῶαν ὡς ἄνθος ὠραῖον!
» Θεῖα κατὰρα βαρύνει ἐπὶ τῆς κακῆς κεφαλῆς μου,
» Κι' ὅ,τι ποιήσω, ἢ ψεύσω, θραυόμενον πίπτει εἰς κόνιν! . . . »

» Ἐθαλλες γῆδες ἐν τῷ μέσῳ ἀγάλης πατρὸς καὶ μηροτήρος,
» Σήμερον εἶσαι ὠχρὰ καὶ θρηνοῦσα ἐν μέσῳ πλεκτάνης
» Ἀρπαγὸς ξένου! . . . κακούργου φρικτοῦ! . . . κ' ἐραστοῦ μισουμένου! . . .
Κλίνας δὲ γόνυ, προσεῖπε μὲ πάθος καρδίας θρηνοῦσης·
— « Κλίνω τὸ γόνυ ἐνώπιον σοῦ, σελασφόρε παρθένη,
» Καὶ τῶν προτέρων τοῦ βίου πταισμάτων . . . ζητῶ τὴν συγγνώμην!
» Ἄγνωστα ἦσαν! καὶ θέλουσι μείν' εἰς αἰῶνας θαμμένα. . .
» Ἀὐρ' ἀρετῆς καθὼς σ' εἶδα μ' ἐνέπνευσεν αἰσθημα θεῖον,
» Κ' ἡ ῥυπαρά μου καρδία ποτὲ δὲν ἠσθάνθη τοιοῦτον.
» Οὐρίον πνεῦμα τῆς Τύχης δ' ἂν πνεύσῃ ὀλίγον ἀκόμη,
» Ὅρκον ὀμνύω, ποτὲ νὰ μὴ πράξω παρ' ὅ,τι θελήσῃς,
» Σὲ, νὰ λατρεύω ἐξ ὅλης καρδίας ὡς ἄλλον θεόν μου.
» Ἄγγελε! σῶσόν με κὰν . . . ἂν δὲν θέλῃς ποτὲ μ' ἀγαπήσει.

Δ.

Κόλασιν Ἄδου ἐν ᾧ εἰς τοῦ στήθους τὰ βάρη ἠσθάνθη
Ὁ Ἀντωνέλλησ' ἐν ᾧ ἡ ἀχρεία καὶ μαύρη ψυχὴ του
Πρώτην ἐζήτει φορὰν εὐσπλαγχνίαν εἰς πόδας ἀγγέλου·
Ἦλθεν ὁ Τίτας ὠχρὸς, καὶ μὲ πρόσωπον φαῖνον δειλίαν·
Ὁ δὲ μ' ὄρμην ἐγερθεῖς, καὶ λαβῶν τὸν συνήθη του τόνον·
— « Ποῖα τὰ νέα, λοιπόν, ἀνηρώτησε, πῶς τόσος φόβος; »
— « Ἐρχονται! — Πόσοι; — Πολλοί! — Ἄλλ' ἐκεῖνος; — κ' ἐκεῖνος μαζὴ τῶν
» φέρων καὶ ἄλλους ληστὰς· μοὶ ἐφάνη ὅτ' εἶδα τὸν Δῆμον
» Ὅστις προχθὲς τὸν Καδδῆν συλλαβὼν μ' ὀπαδοὺς οὐκ ὀλίγους
» Ἐσφαξε δίκην κριοῦ, ὡς Καδδῆν, καὶ ἡμέτερον φίλον.
» εἶδα προσέτι, θαρρῶ, τὸ πελώριον σῶμα τοῦ Μάρκου·
» Τοῦτον γνωρίζεις καὶ σὺ, κ' εἰς Δελφοὺς ἐνθυμείσαι ὅποτε
» Σ' ἔβαλεν ὄλωσ γυμνὸν εἰς τὴν θέσιν τῆς πάλαι Πυθίας
» Ὅρας νὰ λέγῃ, χρησιμοῦς μὲ τὸ ψῆφος μὴνός Δεκεμβρίου. »
— « Τίτα μου, τρέξε εὐθύς, ἐξασφάλισον θέσεις καὶ πύλην,
» Δός δὲ τὰ ὄπλα μου! δός καὶ πυρίτιδ' ἀφθόνως καὶ σφαῖρας!
» Καὶ μὴ κτυπήσῃ κανεὶς πρὶν κενώσω ἐγὼ πυροβόλον. »
Ταῦτα εἰπὼν ἐν βίπῃ, καὶ ῥιγῶν ὑπὸ φόβου καὶ λύσσης,
Κ' ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ὠχρὰν, ὡς σελήνην, παρθένην ἀρπάσας
Ἐκλείσ' αὐτὴν ὡς θηρίον ἐντὸς ἀσφαλοῦς δωματίου.
Ἡ δυστυχὴς! πρὸς τὸν Πλάστην ἐν εὐγλωττον ὕψωσε βλέμμα
Ὅπου ἐζήτητραπτ' ἐλπίς, κ' ἐξεραζέτο φόβος καὶ λύπη.
Κ' ἔτοιμοι ἦσαν ἐντὸς, ἐν ᾧ ἔξω οἱ ἄλλοι προὔχωρον·
Ἐρχοντο δὲ ὡς σκιαί οἱ ἀνδρεῖοι ὀπλιταὶ ἀψόφως,
Ἐρχοντ' ὡς κύνες κακοὶ, ὅταν δάκνωσι κρύφα καιρίως,
Ἐρχοντ' ὡς λύκοι δρυμοῦ, πρὶν ὀρμήσουν εἰς ποιμνὴν προβάτων.
Πέριξ δ' ἐν ᾧ ὄχυράς κατελάμβανον θέσεις πολέμου·
— « Μὴ πλησιάζῃς πολὺ! φωνὴ εἶπεν ἰσχνὴ ἐκ τοῦ Πύργου·
» Ὅχι! δὲν θέλω ἀπλοῦν θῦμα σφαῖρας νὰ πέσῃς, ὦ Φλώρε,
» Θέλω νὰ δρέψω ἐγὼ τὸν ἀνθοῦντα τοῦ βίου σου στάχυν
» Βάπτων, καὶ μέχρι λαβῆς, εἰς τὰ στέρνα σου δίστομον ξίφος. »
Τότε ὁ Φλώρος λυσσῶν, εἶπεν — « Ἄναδρ! αἰσχρὲ! δολοφόνε!
» Ὅστις ἀφόβως ὄρμας κατ' ἀόπλων κ' ἀβῶαν παρθένων,
» Βλέπω λαλεῖς εὐγενῶς, ὅταν κρύπτες ὀπίσω εἰς τεῖχην!
» Ὅμως τῶν λόγων, δειλὲ, ἂν δεικνύης ἀνάλογον τόλμην
» Τρέξε, ἢ ῥόδος ἰδοῦ! τὸ πεδίον ἰδοῦ! κ' ἐγὼ μόνος! » —
Λόγοι τοιοῦτοι ἐν ᾧ ἀντηλλάσσοντο, πῦρ σμερδαλέον
Ἐλαμψε μέγα κροτοῦν, καὶ ἡ λάμψις του ἐπεμψε σφαῖραν,
Ἐπὶ συρίζασ' εὐθύ, ματαιώθ' εἰς τοῦ Φλώρου τὴν σπάθην.
— « Κρύπτω τὴν σφαῖραν αὐτὴν τῆς θανῆς σου πικρὸν ἀρραβῶνα
» Δόλων υἱὲ Ἐνετὲ, ἀνεβόησεν αἰφνης ὁ Φλώρος,
» Ἐγὼν τὸ βλέμμα ἄστραπην, καὶ βροντὴν φοῖεράν τὴν φωνὴν του·
Στρέψας δὲ πέριξ — « Ἐμπρός! τί προσμένετε, φίλοι ἐταῖροι;

» θέλω, ἀφεύκτως, αὐτὸν τοῦ κακούργου τὸν μέγιστον Πύργον,
» Πρὶν μᾶς ἰδῆ ἢ αὐγῆ, νὰ ἰδῶ ἐρειπίων σωρείαν.»

Εἶπε, καὶ μόλις αὐτὸς τὸν περὸντα ἔπαυσε λόγον
Πέριξ ἐσεύσθη ἢ γῆ, κί' ἀπὸ ἑκαστοῦ θάμνον καὶ πέτραν
Γλωσσὰ ἐξῆλθε πυρὸς, τοῦ θανάτου πικρὰ ἀγγελία.

«Ὅταν κρυβεῖς βορῶς νέφη μαύρα σωρεύη προσπνέων,
Τάττων αὐτὰ ἀντικρῦ τῶν νεφῶν ὑετίζοντος Νότου,
Πάλη ἀνάπτει δεινὴ μεταξύ ἁδαμάστων στοιχείων,
Βρέμουν βρονταί, σελαγοῦν ἀστραπαί, κεραυνοὶ ἐπισκῆπτουν,
Κί' ὄλη ἢ φύτις εἰκὼν εἶν' ὀλέθρου καὶ τρόμου, καὶ φρίκης·
Πλήν φρικτοτέρα αὐτῆς τῆς εἰκόνης ὑπῆρχεν ἡ μάχη
Ἦτις ἀνήφη: ἐκάστη βολὴ βροντεροῦ πυροβόλου
Ἐθέριζε μίαν ζωὴν, ἐθανάτωνεν ἕνα ἀνδρεῖον.»

Ἦρχισ' ὁ Δῆμος σφοδρῶς προχωρῶν νὰ προσβάλῃ τὴν πύλην,
Κ' ἔθραυ' ὁ Μάρκος κτυπῶν τὰς θυρίδας τοῦ Πύργου εὐστόχως·
Ὡς δὲ ταχὺς αὐτὸς, πανταχόθεν ἐπέτα ὁ Φλώρος
Λίδων σφᾶς προσταγὰς, νοθετῶν, παροτρύνων, κ' ὑβρίζων.

Πῦρ ἐν τοσοῦτῳ πυκνὸν κ' οἱ τοῦ Πύργου ἀντέταξαν ἄνδρες,
Καὶ τις ὄξεια φωνὴ διεκρίνετο μέσῳ τῶν κρότων
Τάσσοισα δῶρα πολλὰ, βλασφημοῦσα βαρβάρως συνάμα.

Ἐβαλον ἦδη μοχλοῦς εἰς τὴν πύλην οἱ Πέριξ τοῦ Δήμου·
Κ' ἔνδον ὁ Τίτας ἠκούσθη φωνήτας — «Κλονεῖται ἡ πύλη!»

«Ὅτε ταχὺς ὡς δορκᾶς ὁ κακὸς Ἐνετὸς καταρρίπτει
Αἰθεὺς μεγίστους, καὶ σφαίρας, καὶ μύλυθρον, κ' ἔλαιον ζέον,
Κ' ἔπεσον τότε νεκροὶ οὐκ' ὀλίγοι· ἀλλ' ὅμως ὁ Δῆμος
Ἦνῶν ὀργῆν, καὶ πηδῶν ὡς οἰστρήλατος Ταῦρος τοῦ Αἴμου,
Ἐκραξέ· — α Δεῦτε ἡμῶς ἄς ὀρμήσωμεν ἐνώπιον θυρᾶς!

» Εἶν' ἐντροπὴ εἰς ἡμᾶς ν' ἀπρακτῶμεν ἐνώπιον θυρᾶς,
» Καὶ ὁ δειλὸς Ἴταλὸς νὰ καγγάζῃ ὀπίσω ἐκείνης.

» Λάδωμεν λίθους βαρεῖς, καὶ συγχρόνως ἄς ῥιψῶμεν πάντες!
Εἶπε, καὶ ὡς ἐν ῥιπῇ ἐξηκόντισαν λίθους ὀγκώδεις·

Δούπος δ' ἠγέρθη πολὺς, καὶ ἡ πύλη μὲ πάταγον μέγαν
Ἐνδον κατέπεσ' εὐθύς ἰαγαὶ δὲ μεγάλαι θριάμβου

Τότε ἀντήχησαν πλὴν, ὦ ματαῖα χαρά! πύλη ἄλλη
Ἐσῶ τῆς πρώτης, τὴν δίδον ἔφραττεν ἔτι ὡς τεῖχος.

«Ὅμως φραγμὸς στερεὸς μία πύλη πρὸς τόσους δὲν ἦτο!
Τοῦτο νοήσας καλῶς, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφευκτον βλέπων

Ἦτονος Ἐνετὸς, διακόπτει τὸ πῦρ τοῦ πολέμου,
Βάλλων εἰς πρᾶξιν βουλὴν, πιθανῆς σωτηρίας ἐλπίδα·

Δούς δ' εἰς τὸν Τίταν κρυφὰς προσταγὰ, μὲ φωνὴν θαρραλέαν
Ἐνδον θυρίδας μικρὰς πρὸς τοὺς κάτωθεν ἔλεξε τάδε·

— «Τί μὲ τοσοῦτους ἐδῶ ληστροικῶς ἦλθες, Φλώρε ἀνδρεῖε;
— » θέλω τὴν κόρην τοῦ Λάμπρου!» — Καλῶς σοὶ τὴν δίδω ἀσμένως.»

— «θέλω κ' ἐκείνην, καὶ σέ!» ἀγερώχως προσέφη κ' ὁ Φλώρος·
— «Ὅυτε ἐκείνην, λοιπὸν, οὔτ' ἐμὲ θέλεις ἶδει ποτὲ σου,

» Εἶπ' ὁ πανούργος· ἀλλὰ κεχνηδὸς μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῆς
» Θέαμα ὄλωσ λαμπρὸν καλὴν νύκτα! καὶ μὴ ἐξοδεύης
» Τόσον πολὺ τὰς βολὰς, ἐν ᾧ τόσον ἐνταῦθα σπανίζουσιν.» —

Εἶπε, καὶ γέλωσ ὅς τις διεδέχηθ' ἐν τῷ εἰρωαν λόγον·
Κ' ἐκθαμβοὶ μὲν οἱ πολλοὶ ἐσιώπων τὰ ὄπλα κρατοῦντες

Δυσπιστον δ' ἔρριψε βλέμμα γογγύσας ὁ Δῆμος, κί' ὁ Φλώρος
Δόλον συνήθη τινὰ προσεδόκα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον

Στήλη δυσώδους καπνοῦ ἀνηγέρθη ἐπάνω τῆς στεγῆς,
Μαύρη ὡς φάσμα νυκτός, ὑψηλὴ ὡς πελώριος γίγας,

Καὶ λαμπηδῶν ζωηρὰ τὰ κενὰ τῶν θυρίδων ἐπλήρου.
» — Καίετ' ὁ Πύργος! ἀνέκραξαν πάντες.» Ἐκῆθ' ὁ Πύργος! —

Τόσον ἀνέλπιστος ἦτον ἡ πρᾶξις ἐκείνη, καὶ τόσην
Ἐκπληξίν ἠγείρισεν, ὥστε, πρὸς ὦραν ἠπόρει ὁ Φλώρος

Τί ν' ἀντιπράξῃ· τὸ πῦρ ἀδηράγον ἐν τούτοις προῦχώρει·
Κόρης δ' ἠκούσθη κραυγὴ μετ' ὀλίγον ὀπίσω τῆς πύλης,
Ἦτις ἐπνίγ' εἰς τὰ βάθη τοῦ Πύργου, καὶ βήματ' ἀνθρώπων.
Σπασμοδικῶς πρὸς αὐτὴν ἀνεσκήρτησεν τότε ὁ Φλώρος,
Καὶ ἀπειλῶν μὲ τὴν χεῖρα, φωνῇ στεντορεῖα προσεῖπεν·
— «Ὅυτε τὴν τέρψιν αὐτὴν, οὔτ' αὐτὴν τὴν χαρὰν θὰ σ' ἀφήτω»
» Τοῦ ν' ἀποθάνῃς μ' ἀγγέλους, παγκάκιστε δαῖμον τοῦ Ἄδου!»
Ἦρρησαν δὲ πρὸς τὴν πύλην οἱ πάντες ὡς χεῖμαρὸς τότε,
Ἦστις ἀπ' ὄρ' ὑψηλὰ μὲ βρῆν καὶ βροντὰς καταβαίνων
Δένδρα, καὶ βράχους τραχεῖς εἰς τ' ἀφρώδη του κύματα σύρει.
Ῥόπαλα, ξίφη, λακτισματα, ὄπλα, πελέκεις, καὶ λίθοι
Δίκην χαλαζῆς πυκνῆς εἰς τὴν θύραν ἐπέσκηψαν, ἦτις
Ἐπετ' ἐντὸς, εἰς μυρία θλασθεῖσα τεμάχια ζύλων.

Πρῶτος εἰσῆλθε ξιφῆρης ὁ Φλώρος φωνάζων τὴν Ἄνναν,
Ἐπειτα δ' ἄλλοι πολλοὶ ἀναβάντες ἐξήτουν τοὺς ἄνδρας·

Πλὴν δὲν ἐραίνεται οὔδεις, οὔδεμία φωνὴ ἀπεκρίθη...
Μόνον σανίδων τριγμὸς καιομένων ἠκούετο, μόνον

Κυμανομένης πυρᾶς αἱ μαινόμεν' ἐσύριζον γλώσσαί,
Καὶ εἰς τὸ τρέμον τῶν φῶς διεκρίνοντο ρεῖθρα αἱμάτων,
Κί' ὠχροπροσώπων νεκρῶν ἢ ἀγρία κί' ἀπαισιος ὄψις.

Στόνος πλὴν αἴφνης βαρὺς πρὸς τὰ κάτω τοῦ Πύργου ἠκούσθη·
Τρέξαντες τότε ἐκεῖ, στρατιώτην ἐκπνέοντα εὗρον,

Ἦστις τὴν χεῖρα ὑψῶν, καὶ δεικνύων ὑπόγειον πύλην·
« — Ἐφυγον, εἶπ', ἀπ' ἐκεῖ οἱ σκληροὶ, καὶ μὲ ἄφησαν μόνον.»

Ἦτονος Ἐνετὸς τῶν κινδύνων τὴν ὦραν προβλέπων,
Εἶχ' ὑπογείου ἐξόδου ἀγνώριστον θύραν, ἀπ' ὅπου

Λάβρα ἐξῆλθεν αὐτὸς, καὶ ὁ Τίτας, κ' ἡ Ἄννα, κ' οἱ ἄλλοι,
Κί' ὅταν ὁ Φλώρος τὴν θύραν ἐδίαζεν ἐφευγ' ἐκείνος.

Ἄδημονεὶ κυνηγός, ἂν εἰς μάτην δορκάδα διώκῃ·
Ναύτης θρασυὲς βλασφημεῖ πρὸς μαινόμενον κύμα παλαιῶν·

Ἦμως ἐρώσα ψυχῇ, ἂν ἐκδίκησιν ἀσπονδον πνέη
Ἄποτυχοῦσα λυσσᾶ, καὶ ὡς λέων πεινῶν ἀγριοῦται.

Εἰς παρομοίαν δεινὴν καὶ ὁ Φλώρος περίστασιν ἦτο·
Δάκνων τὰ χεῖλη, ἐφώρμησ' ὡς βέλος, κ' ἐξῆλθε τοῦ Πύργου,

Κ' εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Θηδῶν ὡς μαινόμενος ἔτρεχεν, ὅτε
Πέριξ ἠκούσθη κροτοῦν τὸ βαρῦδρομον ὄπλον τοῦ Μάρκου...

Εἶχον οἱ ἄλλοι ἐμῶθ' εἰς τὸν Πύργον· νὰ ἐμῶθ' ἐξίφης
Ἦτοιμος ἦτο κί' ὁ Μάρκος, ὅποτε ἀκούῃ πλησίον

Δούπον τρεχόντων ἀνδρῶν, καὶ χρεμέτισμα ἵππου μ' ὀλίγους
Τότε πετὰ ὕπαδους πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ βλέπει

Εἰς τῶν ἀστέρων τὸ φῶς, ὡς σκιὰς ἀμφιβόλους, ὀπλίτας
Φεύγοντας· ἐπιπὼν δὲ οὐ μακρὰν πρὸς τὰς Θήβας νὰ τρέχῃ.

Κί' ἄλλον κατοπιν ἐκείνου κρατοῦντα λευκόν τι ἐμπρὸς του.
Ἦτον ὁ Τίτας ἐκεῖνος, κ' ἐκράτει ἐμπρὸς του τὴν Ἄνναν

Ψυχορραγοῦσαν κί' ὠχρὰν· ὡς τὸν εἶδ' ὁ ἀτρόμητος κλέπτης,
Τρέχει κατοπιν αὐτοῦ· κί' ὅτε ἦλθε πλησίον ἀρκούντως,

Τὸ πυροβόλον ὑψοῖ, γονατίζει, κτυπᾶ, καὶ ἡ σφαῖρα
Τὴν κεφαλὴν διαβλᾶ τοῦ ἀκύποδος ἵππου, καὶ πίπτουν

Ἴππος κ' ἵππεὺς εἰς σωρὸν ἐν τῷ μέσῳ συνέφων κοίτης.
Ἦλιξ' ὁ Μάρκος, λοιπὸν, τὴν μνηστὴν νὰ λυτρώσῃ τοῦ Φλώρου,

Πλὴν, ὦ ματαῖα ἐλπίς! τοῦ κακούργου ὁ ἄξιος δούλος
Ἐχὼν ῥητὴν ἐντολὴν καὶ τὸν κίνδυνον βέβαιον βλέπων,

Ὡς γυμνασμένος φονεὺς ἐκβαλὼν ἐγγχειρίδιον, πλήττει
Νέστον καρδίας σκληρῶς τὴν ἀθῶαν παρθένον! ... Ἀρεῖτα

Τότε λεπτόν στεναγμὸν ἐντελῶς ἐνεκρόθη ἐκείνη,
Κ' ἔκλιν' ὡς κρίνον, ὅποταν θανάσιμος κάμψη τὸ πρῶται.

Πρὸς δὲ τὸν Μάρκον ἐλθόντα δεικνύων ὁ Τίτας τὸ πτώμα·

— « Λάβε την, εἶπε, πικρῶς μειδιάσας, ἀΐζει τὸν κόπον! »
 — « Λάβε καὶ σύ! » ἀπεκρίθη ὁ Μάρκος, κ' ὑψώσας τὸ ξίφος
 Μίαν πληγὴν τῷ κατέφερε μίαν, πλὴν ἔπεσ' εἰς δύο
 Κρέατος μέρη οἰκτρὰ, ἀναβλύζοντα αἶμα ἀχνίζον.
 Ἔφθασε τότε κ' ὁ Φλῶρος παράφορος, ὅστις ὡς εἶδε
 Τὸν ἀγγελὸν του νεκρὸν, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς του σθεσθεῖσαν,
 Πρῶτον μὲν ἔμειν' ἐμβρόντητος· εἶτα συμπλέξας τὰς χεῖρας,
 Κ' εἰς οὐρανὸν ἀνυψῶν ἐτοιμόδακρυ ὄμμα—«Θεέ μου!
 » Πῶς κατ' ἐμοῦ ἡ τσαύτη ὀργή σου; ἐφώνησε· κλίνε
 Ἐπειτα γόνυ πλησίον τῆς Ἄννης προσέθηκε κλαίων
 — « Ὡ τῶν ἐλπίδων μου ἦλι' ἐσέσθης, κ' εἰς σκότος μ' ἀρίνεις!...
 » Ἄγγελος ἦσαν ἀγνός ἐκ τῶν θείων ταγματῶν δραπέτης,
 » Κ' εἰς οὐρανὸν τὴν προτέραν πατρίδα σου πάλιν ἀπέπτης!...
 » Μ' ἄφησες μόνον νὰ ζῶ εἰς τὸν Κόσμον, καὶ Κόσμος μου ἦσυν,
 » Κέντρον τῶν πόθων, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, παρὸν μου καὶ μέλλον...
 » Εἰς τῶν σεμνῶν παρειῶν σου τὸ κάλλος ὠχρίων τὰ ῥόδα,
 » Ἐν τῷ βλέμματός σου τὴν λάμψιν ἀπέσθουν' ἡ λάμψις τῶν ἀστρῶν,
 » Εἰς τῆς φωνῆς σου τὸ μέλος ἐσίγα ὁ ζέφυρος στένων,
 » Εἰς τὴν ἡμέραν προσέθετες φῶς, εἰς τὴν νύκτα γαλήνην,
 » Κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου πυρὰν εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀνηπτες.
 » Τώρα κατόπιν σου τρέγων τοῦ τάφου τὰ σκότη θὰ σχίσω,
 » Καὶ ὡς Μαίτου αὐγὴν θὰ σὲ ἴδω ἐκ νέου ὠραίαν.
 » Πλὴν τοῦ φονέως σου πρῶτον μὲ λύσσαν θὰ πῶ τὸ αἶμα,
 » Κ' ἂν εἰς τὸν Ἄδην αὐτὸν καταβῆ μεταξύ τῶν δαιμόνων. » —
 Ἔλεγε ταῦτα θρηῶν, καὶ τὸ ἄψυχον σῶμα ἐρίλει·
 Ἄλλ' ὁ κυρίως φονεὺς ὡς ὠκύπους λαγῶς ἀνεχώρει·
 Κ' ἦτον ἐκεῖναι εἰκὼν θλιβερά, σκυθρωπὴ, κ' ἀπαισία!
 Ἔκειτ' ὁ Τίτας, ἐδῶ, μ' ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς καὶ ἀγρίους,
 Καὶ ἡ παρθένος, ἐκεῖ, ὡς κηρόπλαστον ἄγαλμα ὕπνου,
 Κ' ὁ ἀτυχὴς παρ' αὐτῇ ἐκαθέζετο Φλῶρος δακρύων.
 Ἰσταντο δὲ κατηρεῖς οἱ ἀνδρεῖοι ἐταῖροί του κύκλω
 Ἐν ἀταξία ἀνδρῶν ἐξεληθόντων ἀρτίως τῆς μάχης·
 Ὡς δὲ λαμπὰς νεκρικὴ ὁ καιόμενος ἐφεγγε Πύργος,
 Καὶ ὠχροπόρφυρον φῶς εἰς τὴν πέριξ διέχευε χώραν
 Φρικωδέστεραν πολὺ τὴν φρικώδη σκηνὴν παριστάνων.
 Κεῖτ' ἐκκλησία μικρὰ, κ' ἐτοιμόβροπος πέριξ τῆς Πέτρας
 Ἔχουσα Πρίνον παχὺν καὶ πυκνόφυλλον· κάτωθεν τούτου
 Τάφου εὐρίσκειται πλάξ, κ' ἐπ' αὐτῆς γεγλυμμένον ἐν ῥόδον·
 Εἶναι δ' ὁ τάφος αὐτὸς τῆς δυστήνου κ' ἀβίας παρθένου.
 Πᾶσαν δ' αὐγὴν ὁ ποιμὴν, ὅστις πέριξ τὰς αἴγας του βόσκει,
 Κάθητ' εἰς δύο ζωῶν τὸ σεβάσμιον σύνορον τοῦτο,
 Μέλων θρηνώδους αὐλοῦ τὸ βραχνὸν καὶ μονότονον μέλος.
 Τοῦτο τὸ δράμα μαθὼν ὁ Τοπάρχης, καὶ γνοὺς τὴν ἀπάτην,
 Τῆς φυλακῆς του ἀπέλυσ' εὐθὺς τὸν στενάζοντα Λάμπρον,
 Καὶ συγχωρήσας τὸν Φλῶρον, τοῦ ξένου φυγάδος τὰς γαίας
 Πάσας ἐδήμευσε. — Πλὴν θεραπεύοντ' εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον
 Ἰσως αἱ ἄλλαι πληγαί, ἀλλ' οὐχὶ αἱ πληγαὶ τῆς καρδίας.
 Στένων, κ' ὡς βρέφος θρηῶν, ὁ καλὸς καὶ σεβάσμιος γέρον,
 Ἐκραζε μ' ἄλγος ψυχῆς τὴν φιλάτην κ' ὠραίαν του Ἄνναν,
 Κ' ἡ ἀμυδρὰ τῆς ζωῆς του ἀπέσθουνεν οὕτω λυχνία.
 Μόνος δ' ὡς φάσμα μνημάτων τὴν νύκτα ὁ Φλῶρος ἵπταντο,
 Ἄλλοτ' ἀκούων τὸν ῥοῦν τῆς ἀφρώδους κ' ἠχούσης Ἐρλύνης,
 Ὅπου διέκρινε γόους θνησκόντων, καὶ ὕβρεις δημίων·
 Ἄλλοτε δ' ἴστατο ἄνω τῶν βράχων, σκεπτόμενος ὅτι
 Εὐκόλον ἦτο ψυχῆς νὰ εὐρῆ αἰωνίαν γαλήνην.
 Μίαν δ' ἡμέραν ἐχάθη..... καὶ πλέον κἀνεὶς δὲν τὸν εἶδε!
 Καὶ τινες ἔλεγον ὅτ' εἰς χαράδραν ἀπήντησαν πτώμα,

Καὶ ἦτο τὸ πτώμα αὐτοῦ· διετείνοντο δ' ἕτεροι πάλιν
 Ὅτι ἐφ' ἵππου λευκοῦ τὸν ἀπήντησαν πέριξ τῆς Πέτρας...
 Μετ' οὐ πολὺ καὶ ὁ Λάμπρος τὰ κτήματα πάντα πωλήσας
 Ἐφυγε, βίον ποθῶν νὰ βιώσ' εἰς πολύχνιον ξένον,
 Ὅπου τῆς πάλαι χαρᾶς του πᾶς λίθος δὲν ἔκειτο μάρτυς.
 Ἐληθμονήθησαν δ' οὕτω καὶ Φλῶρος, καὶ Ἄννα, καὶ Λάμπρος.

E.

Χρόνοι παρήλθον πολλοὶ, ὅταν μίαν αὐγὴν φθινοπώρου
 Ἦλθεν ὠχρὸς μοναχὸς εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Λουκά τοῦ Ὁσίου,
 Ἦτις ὑψοῦται λαμπρὰ μεταξύ Παρνασσῶ κ' Ἐλικίωνος.
 Εἶχε μορφήν ἀθλητοῦ, καὶ ἠμίλευκον γένειον, εἶχεν
 Ἄκακον βρέφους ψυχὴν, πλὴν τὰ ἦθη σκληροῦ στρατιώτου.
 Ἦτον, ὡς ἔλεγε, Κρής· ἀλλ' ὅσάκις ἐστρέφετο βλέπων
 Πρὸς τὴν πολυκαρπὸν γῆν τῆς ὑγρᾶς καὶ καλῆς Λεθαδαίας,
 Τότε βαρὺς στεναγμὸς, τότε ἔν ζέον καὶ πύρινον δάκρυ
 Μάρτυρες ἦσαν πιστοὶ φονικῆς τῆς ψυχῆς του ἀγῶνος.
 Δὲν συνωμίλει ποτὲ, ἀλλ' ἐνίοτε μόνος ὠμίλει,
 Κ' ἦτον ὁ τύπος τιμῆς, ἀρετῆς, καὶ ἠθῶν κ' εὐλαβείας.
 Μεθ' ἐδομάδα σχεδὸν τῆς Μονῆς ὁ Ἡγουμένους ἦλθεν
 Ἀποδημῶν πρὸ καιροῦ· ἦν δὲ οὗτος λευκόθριξ πρεσβύτης,
 Μέτωπον ἔχων εὐρὺ, ῥυσαλέον, ἐπὶ τοῦ ὀπίου
 Βλέμ' ἀνεγίνωσκ' ὀξὺ συμφορὰς Ἡφαιστείου σθεσθέντος.
 Ἦλθον δ' εὐθὺς πρὸς αὐτὸν τῆς Μονῆς οἱ πατέρες, προσήλθε
 Κ' ὁ εὐλαβὴς μοναχὸς, ὅστις φῶτιος ὄνομα εἶχε·
 Κύπτει τὴν χεῖρα φιλεῖ· πλὴν ὡς εἶδε καλῶς τὸν πρεσβύτην,
 Ἔμειν' ἀπέναντ' αὐτοῦ ὡς ἀκίνητος στήλη μαρμάρου,
 Κ' ἔπεσ' ἐκτάδην νεκρὸς, καὶ κατάψυχρος αἰφνης ὁ τάλας
 Ὡς κεραυνόπληκτος δρυς, ἦτις πίπτει τὰ πέριξ δονούσα.
 Σπεύδουν εὐθὺς πρὸς αὐτὸν τῆς Μονῆς οἱ πατέρες· καὶ ὅταν
 Πάλιν συνήλθεν, ἰδὼν τὸν πρεσβύτην πλησίον τῆς κλίνης
 Στόνον ἀφῆκε βαρὺν, ὡς ἰτέα θρηνοῦσα πρὸς αὐραν·
 — « Πάσχεις, ὦ τέκνον, δεινῶς, εἶπ' ὁ γέρον, τὸ βλέπω, τί ἔχεις;
 — » Τίποτε, Πάτερ,... ἀλλὰ... καὶ τί δύναμαι πλέον νὰ ἔχω;...
 » Σκοτοδινία δεινὴ μὲ κατέλαβε... Πάτερ, συγχώρει...
 » Αὐρίον πλὴν ὑγιῆς σοὶ ὑπόσχομ' ὅτ' εἶμαι ὡς πρῶταν. »
 Μόλις δὲ φῶς τῆς Ἡοῦς ἀνεφάνη τὰ σκότη ἐλαύνον,
 Καὶ τὰς γυμνάς κορυφὰς τῶν ὄρεων χρουσόνον, προσήλθεν
 Ὁ ἀσθενὴς μοναχὸς εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἡγουμένου.
 Εἶχε τὸ βλέμμα νωθρὸν, καὶ ὠχρότερο; ἦτο λαμπάδος,
 Εἶχε φωνὴν ἀσθενῆ δονουμένην εἰς ῥίγος καρδίας.
 — « Πάτερ, τοῦ λέγει, ὦ! δός μοι, τὴν ἀδειαν, δός μοι ν' ἀπέλιω
 » Ποίμνια ἔχει πολλὰ ἡ Μονή, κ' ἐγὼ βίον ποιμένοσ
 » Ἐκ παιδικῶν ἡμερῶν εἰς τῆς Κρήτης τὴν Ἰδὴν ἐβίω.
 » Ἄν τῶν ποιμνίων αὐτῶν ἀναλάβω ἐγὼ τὴν φροντίδα
 » Κέρδη ἐλπίζω πολλὰ ἡ Μονὴ δι' ἐμοῦ ν' ἀποκτήσῃ. »
 — Τότε ἔγερθεῖς, μὲ στοργὴν, ὁ πρεσβύτης ἀνέκραξε.— « Τέκνον,
 » Εἰς τὴν ψυχὴν μου χαρὰς διεξέλαμψε φῶς ὡς σὲ εἶδα,
 » Κ' ἔχ' ἡ ψυχὴ μου καιρὸν, ναί! καιρὸν εἰς χαρὰν νὰ σκιρτήσῃ.
 » Τώρα ζητεῖς ἀσθενῶν εἰς τὰ ὄρη ἐπάνω νὰ ζήτης; »
 — « Εἶν' ὁ ἀήρ τῶν βουνῶν προτιμότερος ἄλλου ἀέρος,
 » Εἶν' οἱ σκιώδεις δρυμοὶ, ἀνετώτεροι δόμων καὶ οἰκῶν,
 » Εἶν' ἡ θρηνοῦσα πηγὴ, τῆς θρηνοῦσης ψυχῆς μου ὁ τύπος,
 » Εἶπ' ὁ γλυκὺς μοναχός.— » Ἄλλ' ὑπέλαβ' εἰς ταῦτα ὁ γέρον,
 » Σὺ τοῦ ψυχροῦ Παρνασσῶ ἀγνοεῖς τὰς νομὰς καθὸ ξένος.
 » Φάραγγας δ' ἔχει πολλὰς, καὶ ἀβύσσους κρημνοὺς καὶ δρυμῶνας
 » Κ' ἰλιγγιᾶ ὁ σκοπῶν τῶν μακρῶν του κοιλάδων τὸ βάθος. »

Πλὴν εἰς αὐτὰ τοῦ σεμνοῦ μοναχοῦ τ' ὄμμα ἤττραψε, χροῖμα
ῥόδου δ' εὐθὺς τὰς ὄχρας παρειάς του ἐκάλυψε, κ' εἶπε

— « Γέρον! μοὶ εἶναι γνωστὰ ὅσα λέγεις, καὶ εἶδα πολλάκις
» Τὴν κορυφὴν τοῦ αὐτῆν ἐστεμμένην μὲ στέμμα συννέφων
» Ὁ Γεροντόβραχος μ' εἶε πολλάκις μισότουρκον κλέπτην,
» Καὶ τοῦ πυκνοῦ ἐν πρὸς ἐν Μαύρου Λόγγου τὰ δένδρα ἐμέτρων,
» Σκέπην μου εἶχον ποτὲ τοῦ τερπνοῦ Διποτάμου τὰ δάση,
» Καὶ τοὺς αἰγάγρους τροφὴν εἰς τὰ Μαύρα Λιθάρια θηρεύων (*). »

Στόνον δὲ μέγαν ἀφείε — « ὦ! προσέθηκεν, ἦτον ἐκεῖνος
» Βίος μυθώδης! ὄνειρων ἀπάτη! ἐλπίδων μαγεῖα!
» Τότ' ἡ καρδία αὐτῆ εἰς ῥυθμὸν μελωδίας ἀγγέλων
» Ἐπαλλε· τότ' ἡ ψυχὴ, εἰς Ἐδέμ αἰσθημάτων ἐτρέφα·
» Εἶχον οἱ πόδες πτερὰ, καὶ τὸ σῶμα ὑγιάν καὶ ῥώμην.
» Σήμερον, φεῦ! ἀσβενεῖ μου ἡ σὰρξ, ἡ δ' ἀθλία ψυχὴ μου
» Εἰς ἀναμνήσεις πικρὰς, ὡς εἰς ὄνουχας σπαίρει θηρίου.

» Ἄκουσον, γέρον καλῆ, ἐκ ψυχῆς σ' ἵκετεῦα καὶ πάλιν,
» Πέμπσον με ὅπου ζητῶ. » — Εἰς αὐτὰ ὁ μὲν γέρον ἐτίγα
Σύνοφρος· ὄμμα δ' ὑγρὸν μετ' ὀλίγον ὑψώσας, προσεῖδε
Ὀρβιον, ἄπνουν, ὀρθόν, τὸν ἐνάρετον φῶτιον, ὅστις

Ἰστατο βλέπων χαμαὶ, κ' εἰς τὸ στήθος σταυρόνων τὰς χεῖρας·
— « Φῶτιε! εἶπ' ὁ Πρεσβύτες, λυποῦμαι μεγάλως, διότι

» Κλείεις κρατῆρα παθῶν εἰς τὰ στέρνα σου, ὅπου κλεισμένη
» Ἐπρεπε μόνον νὰ ἦναι ἀγάπη, καὶ φόβος Κυρίου.
» Ἰπσαγε ὅπου ζητεῖς! μετ' ὀλίγον ἐγὼ διατάσσω
» Πάντα ποιμένα, καὶ πάντα βουκόλον νὰ σὲ ὑπακούη
» Ὡς ἀρχηγόν· φιλοτίμως δ' ἀπόδειξον, τέκνον, δι' ἔργων
» Ὅτ' εἰς κακὴν ἐκλογὴν ὁ Ἠγούμενος δὲν περιπίπτει·
» Ἄγε δ' υἱέ μου! Θεὸς μετὰ σοῦ! καὶ ψυχῆς σωτηρία! »

Τότε ὁ φῶτιος κύψας φιλεῖ τοῦ πρεσβύτου τὴν χεῖρα,
Κ' ἦτον ἐκεῖνη ψυχρὰ, ὡς χιὼν ἀνορθοῦσα τὰς τρίχας·
φεύγων δ' ἠκόντισε βλέμμα στοργῆς, σεβασμοῦ, καὶ ἀγάπης.

Κ' ἔδειξ' ὁ φῶτιος ὄντως ποιμὴν ὅτι ἐμπειρος ἦτο,
Κι' ὅτι νηλόγει Θεὸς τοὺς ἀτρύτους του πόνους· δευτέραν
Ὅμως φορὰν τῆς Μονῆς οἱ καλοὶ δὲν τὸν εἶδον πατέρες.
Οἱ δ' ὁσημέραι ἐρχόμενοι, λόγῳ ἀνάγκης, ποιμένες
Ἄκρω ἐπήνουν αὐτόν, πλὴν προσέθετον ὅτι συχναῖς
Μελαγχολία πικρὰ καὶ παράδοξον εἶδος μανίας
Ἰύθιζ' αὐτόν εἰς σιγὴν, κ' ἐντελῶς τοῦ ἀφήρει τὸν ὕπνον,
Ἔιστε, τὴν νύκτ' ἀγρυπνῶν εἰς τὰ δάση ὡς φάσμα ἵπλαντο,
Ἢ ἐπὶ χάρτου λευκοῦ ἀκατάληπτα ἔγραφεν ἔπη.

Ἔτος παρήλθε σχεδὸν, ὅταν μίαν ἡμέραν προσῆλθον
Οἱ τὰς πολλὰς τῆς Μονῆς ὀδηγοῦντες ἀγέλας καὶ ποιμνας,
Λέγοντες, ὅτι δεινὸν εἰς τὸν φῶτιον πάθος συνέβη,
Κι' ὅτι τὸν νοῦν ἀπολέσας ἐγένετο πάντως παράφρων.
Ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ γέρον Ἠγούμενος, ἔκλαυσε σφοδρὰ,
Καὶ οἱ πατέρες πολὺ ἐλυπήθησαν ἄνδρα τοιοῦτον.

Γράφ' εἰς αὐτόν νὰ ἐλθῆ, τὰς δὲ ποιμνας εἰς ἄλλους νὰ δώσῃ·
Τοῦτο ὡς ἤκουσ' αὐτός, τὰς μὲν ποιμνας παρέδωκ' εἰς ἄλλους
Ὅμως μεγάλως κραυγάζων ἠρνήθη ν' ἀφήσῃ τὸ ὄρος.

Κάτω μιᾶς κορυφῆς τοῦ ψυχροῦ Παρνασσοῦ Τρόπος Βράχος
Ὀνομασθείσης, ὑπῆρχε, καὶ σῶζετ' ἀκόμη, ἡ μάνδρα,
Ἢ τις τὸν φῶτιον ἐσχ' ἰδρυτὴν τῆς, καὶ κτίτορα πρῶτον. (**)

Τέσσαρα τείχη ξηρὰ, καὶ σανίδων εὐκίνητος στέγη,
Δίδουν εἰς ταύτην μορφὴν Ἰνδικῆς παναρχαίας καλύψεως·

Περίξ τραγάλανθ' ἀφθόως βλαστάνει, καὶ πόα παχειά,
Ὅταν στοιβάδες χιόνων τὸ θέρος εἰς χειμάρρον βέσυν.
Μόλις τοῦ Λέοντος ὄμως ὁ ἥλιος τ' ἄστρον περάσῃ,
Μόλις εἰς κλίμα θερμὸν μελαναὶ χειλιόδες ὀδεύτουν,
Ψύχος, χιὼν, καὶ βροχαὶ ἐκδιώκουν τὰ ἐμφυγα ὄντα
Ὅσα τυχόν κατοικοῦν τὴν ἐκεῖθι μικρὰν Σιθῆριαν.

Ἦτο Σεπτέμβριος μὴν· πᾶς ποιμὴν καταβαίνων τὸ ὄρος
Εἰς τὰ πεδία νομάς, καὶ θερμότερον κλίμα ἐζήτει·
Ἐμείνε μόνος δ' ὁ φῶτιος ἄνω ἐντὸς τῆς καλύψεως.

Ἦτο σφοδρὸς ὁ χειμὼν, καὶ δριμύτατον ἦτο τὸ ψύχος,
Καὶ ἡ καλύψη ἐντὸς τῆς παχειᾶς ἐτάφη χιόνος·
Ὡς τις νεκροῦ κίβωτός εἰς βαθὺ καὶ εὐρύχωρον μνήμα·
Τὸν δυστυχῆ ἐλεοῦντες πολλοὶ ἵνα σώσωσιν ἤλθον,
Ὅμως ἰδόντες τὸν κίνδυνον πάντες κατήλθον ἀπρακτως.

Κι' ὅταν τοῦ ἔαρος ἤλθον αἱ ὄλως χαρμόσυν' ἡμέραι,
Οἱ ὡς πτην' ἀποδημῶντ' ἀναβάντες ποιμένες, δρομαίως
Ἦλθον νὰ μάθουν τὴν τύχην τοῦ μαιναντος ἄνω φωτίου.

Εἰς τὴν καλύψην ἐντὸς σκελετὸς καλοῦ ἔρου εὐρέθη,
Καὶ παρ' αὐτῷ ῥυπαρὸς, πλὴν κατάγραπτος χάρτης, καὶ ζύλων
Ἠμικαυθέντων σωρεία. — Ἴδου δὲ τί ἔλεγ' ὁ χάρτης!

— « Γράφει πρὸς σὲ γηραιῆ, καὶ Ἠγούμεν' ἐνάρετε, Λάμπρε,
» Ὅχι Λουκᾶ, ὡς κοινῶς σ' ὀνομάζουσι οἱ ἄλλοι πατέρες,
» Γράφει ὁ νῦν Μοναχός, καὶ ὁ ἄλλοτε φιλῶρος γαμβρός σου! . . .
» Εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν χεῖρα τὸ μέλλον τῶν ζώντων ἐμμένει,
» Πᾶς δ' εἰς τὰς θείας βουλὰς καὶ ἀέκων τὸ μέτωπον κλίνει.
» Ἄν δ' ἀναξίω πληγὰς οὐλοθεῖσας πρὸ χρόνων, συγχώρει.
» Ἐξω ἐν ᾧ παγετός τὸ ἐκπνέον μου στήθος πιέζει,
» Ἔσω κοχλάζει κρατῆρ, καὶ εἰς ἐκρηξίν σπεύδει ὑστάτην.

» Εἰς τῆς ζωῆς τὰ ἀφρώδη πελάγη ναυπόρος εὐρέθην·
» Καὶ τὸ σαθρὸν μου πλοιάριον ὤθει ἡ βάσκανος τύχη
» Πρὸς ἀποτόμους σκοπέλους ὀλέθρου ἐν μέσῳ σιστίας·
» Εἶδον δαιμόνων πυρίνων χορείαν σιληρῶς νὰ μ' ἐμπαίξῃ,
» Καὶ νὰ καυχᾶς εἰς τῶν τόσων δεινῶν μου τὸ ἄφατον ἄλγος·
» Εἶδον τὸν Πλάστην αὐτόν εἰς θερμὰς νὰ κωφεύῃ δεήσεις,
» Καὶ τὸν ἐνάρετον ὕμα νὰ πιπτη ἀσπλαγγχοῦ κακίας. . . .
» Πλὴν βλασφημῶ· ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδία γογγύζει.

» Ἀπροσδοκῆτως σὲ εἶδον, ὅποτε νεκρὸν σ' εὐεώρουν.
» Εἶχον εἰς χώρας ψυχρῶν πλανητῆ καὶ ἀγρίων κλιμάτων,
» Ὅπως ναρκώσω ἐκεῖ τὸν σπαράζοντα ὄφιν τοῦ πάθους·
» Εἶδον τὴν γῆν ὡς νεκρόπολιν, εἶδον ἀνθρώπους θηρία,
» Σάρκας σπαιρούσας ἀνθρώπων ἐρίζοντας τίς νὰ βροχίση.

» Τῶν οὐρανίων φωστῆρων τὴν κίνησιν ἄσκοπον εἶδον,
» Ἄν νὰ φωτίξουν φρικῶδες ἐπλάσθησαν θεάτρον· τέλος
» Αἰνίγμα εἶδον τὸν κόσμον, καὶ δίνην τυχαίαν τὸν βίον.
» Ἐθηξα τότε κ' ἐγὼ τοὺς ὀδόντας ὡς ἄγριος λέων,
» Τὴν μαλακὴν μου καρδίαν ἐσκλήρυνα· δίκην δ' ὑαίνης
» Τ' ὄμμα ὀπλίσας μὲ φλόγας, οἰκτρὸν ἔς τὸν φονέα τῆς Ἄννης
» Ἰμμοσα θάνατον. . . Αἱ! ἡ ἐκδίκησις εἶναι γλυκεία,
» Γέρον, ἐὰν τὴν ἐμπνέῃ ὁ ἔρος δεινῶς ὑβρισμένος

» Κι' ἂν ὁ Διάβολος θέλων ψυχὰς νὰ κολάσῃ δικαίων
» Ἠρχετο λέγων μοι, δός τὴν ψυχὴν σου! κ' ἐγὼ σοὶ τὸν φέρω! »
— « Λάβε τὴν! ἤθελον κράζει ἀσμένως, καὶ ἔσο θεός μου! . . . »
» Πλὴν βλασφημῶ! ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδία γογγύζει!

» Ἐφευγ' ἐκεῖνος, κ' ἐγὼ ἰγνηλάτου αὐτόν κατὰ βῆμα·
» Εἰς Ἐνετίαν δ' ἐλθὼν ἀπεκδύθη τὸν μάταιον φόβον,
» Κ' ἤρχισε νέαν σειρὰν ἀρπαγῶν καὶ λαγνείας καὶ μέθης.
» Ἐτοιμος ἦμην σχεδὸν ἐν ἐσπέρας νὰ τὸν καταφάγω,
» Ὅτε δὴ τύχη καλὴ ἀνεκαλύψ' ἀπόρητον μέγα.

(*) Θέσεις ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν τοῦ Παρνασσοῦ.

(**) Ἡ μάνδρα αὐτῆ καλεῖται σήμερον Στάνη Ἀλκαίτικη (ἦτοι ἀγιο-λουκαϊτικὴ ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸ Μο-
ναστήριον τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ) καί ται δὲ ἀνωθὲν τῆς θαλάσσης 7000 πόδας σχεδόν.

» Ὅτι δὲν ἦτον αὐτὸς Ἐνετὸς κί Ἀντωνέλλης, ἀλλ' ἦτο
 » Κακοποῖός Λομβαρδός, κ' ἐκαλεῖτο κυρίως Πικάρδης.
 » Ὅτι θανάτου ποινὴ κατ' αὐτοῦ ἐψηφίσθη, μεγάλας
 » Πράξαντος πρὶν κακουργίας· ἀλλὰ μὲ χρυσὸν διασφείρας
 » Πρὸ τῆς ἀτίμου σφαγῆς του τὸν δῆμιον ἐν Ἐνετία
 » Τῆς φυλακῆς του ἀπέδρα, σωθεὶς μετ' ἐκείνου εἰς λῆμβον,
 » Κί' ὅτι ὁ Τίτας ἐκεῖνος ὑπῆρξ' ὁ σωτὴρ δῆμιός του.
 » Ἄνισος ἦτο, λοιπὸν, πρὸς τοιοῦτον κακοῦργον ἡ πάλη·
 » Ὅθεν ἀλλάξας σκοπὸν καὶ προδοὺς τὸν πρὸ χρόνων δραπέτην,
 » εἰς μολυβδίνας εἰρκτὰς μὲ χαρὰν ἐρρίμμενον τὸν εἶδον.
 » Πλὴν ἡ χαρὰ μου αὐτὴ δὲν ἐξήρκεσεν· αἶμα ἐδίψων
 » Κ' ἰδιοχειρῶς νὰ χύσω αὐτὸ ἐπεθύμουν! ὦ γέρον!
 » Φρίζον εἰς ὅ, τι θ' ἀκούσης! τὸ πάθος μου σύμβουλον ἔχων
 » Ἐγείνα δῆμιος! πρῶτον δ' ἐδῶθη μοι θυμὸς ὁ Πικάρδης.
 » εἰς τοῦ θανάτου τοὺς ὄνυχας ταύτην τὴν ὥραν ἀσπαίρων
 » Δύω καὶ μόνως ποῦν ἐκ παντός μου τοῦ βίου ἡμέρας.
 » Ἦτο δ' ἡ πρώτη, καθ' ἣν μ' ὑπεσχέθης τὴν κόρην σου Λάμπρη,
 » Ἄλλη δ' ἐκείνη, καθ' ἣν τοῦ δημίου τῆς δῆμιος ἦμην.
 » Πλὴν βλασφημῶ ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδιά γογγύζει.
 » Ἐμπληκτός μ' εἶδεν αὐτὸς, καὶ βραχύν μοι ἀπέυθυνε λόγον·
 » Πλὴν τὰ ὠτία ἐζόμβουν, ἐξώρμα ὡς φλόξ ἡ πνοή μου,
 » Ἡ δυσμενῆς μου καρδιά τὰ στέρνα μου πάλλουσα ὤθει,
 » Τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκάλυπτε ἄγλως, καὶ δὲν ἤκουσα λέξιν.
 » Πρὶν δὲ τὸν πέλεκυν ἄρω, μαχαίριον δεῖξας καὶ σφαῖραν,
 » εἶπον φωνῇ ταπεινῇ εἰς τὸ τρέμον τὸν θάνατον τέρας·
 » —Μ' εἶχες δαναΐσει τὴν σφαῖραν αὐτήν, δολοφόνε, πρὸ χρόνων·
 » Λάβε τὴν ἤδη τὴν μάχαιραν ταύτην εἰς κόρης καρδίαν·
 » εἶχες βυθίσει, καὶ ἐσφάζεις τρεῖς μὲ πληγὴν μόνον μίαν·
 » θέλεις καὶ σύ δι' αὐτῆς αἰσθάνῃ τοῦ θανάτου τὸ ψῦχος.—
 » Ἐδῶκα τότε τὴν πρῶτην πληγὴν ἀδεξίως, κί' ἀρπάσας
 » τὸ εἰς τὸ αἶμα τῆς Ἄννης βαφὴν ἀποτρόπαιον ζῆφος,
 » Τρεῖς ἔς τὴν καρδίαν πληγὰς τῷ κατέφερα μέχρι λαβίδας·
 » τοῦ παραδείσου, ὦ Πάτερ, ἡ τέρψις, εἰς ἣν καὶ ἐλπίζεις,
 » Ἐξομοιοῦται μ' ἐκείνην, εἶπε, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθην,
 » Ὅτε τὰς σάρκας ὡς τίγρις διέσχίζα τοῦ θυμάτός μου; . . .
 » Πλὴν βλασφημῶ ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδιά γογγύζει.
 » Ἦπεσ' ὠχρὸς, καὶ ὡς βρύσις τὸ μαῦρον του ἔρρεεν αἶμα·
 » Μέγαν δ' ἀφείς μνηστῆρὸν μὲ σπασμῶδη ἐξέπνευσε τρόμον,
 » Καὶ τὴν κομψὴν του μορφὴν κατεκάλυψε εὐθύς δυσμορφία.
 » Μόνος ὁ ἔχων ὠραίαν ψυχὴν καὶ νεκρὸς εἶν' ὠραῖος.
 » Ἐφυγον ἔπειτ' ἀφείς ἀναμνήσεις ἀνδρὸς παραδόξου,
 » Καὶ τὴν εἰρήνην ζητῶν τῆς ψυχῆς μου, διέβην πελάγη,
 » Ὅρη σκιῶδη κ' ἐρήμους, πλὴν πάντοτε εὐραν ἄνιαν.
 » Ὅταν τὴν θάλλουσαν φύσιν ἐθαύμαζον, αὐτὴ ἡ φύσις
 » Μόνος μ' ἐνθύμιζ' ὅτ' εἶμαι· ὁπότεν εἰς πόλεων τύρβην
 » Τὴν κοινωνίαν ἐσκοποῦν, ἡ πλήρης δεινῶν καιωνία
 » Ἐξῆν' ἐντὸς μου τὸ ἄλγος· μικροὺς πανταχοῦ τοὺς ἀνθρώπους
 » Εὐρον καὶ ὅπου ἀπῆντησα νοῦν, νὰ στενάξῃ τὸν εἶδον.
 » Τότε ὡς μόνος λιμὴν τοῦ θεοῦ μοι ἐφάνη ὁ οἶκος
 » Κ' εἰς τὴν θερμὴν προσευχὴν τῶν πληγῶν μου τὸ βάλσαμον εὐραν·
 » Πλὴν ὡς σ' ἀπῆντησα, στάσις ἐντὸς μου ἠγέρθη ἐκ νέου
 » Πᾶσα πληγὴ παλαιὰ τὴν προτέραν ἔλαβε φλόγα,
 » Καὶ τὸν κλονούμενον νοῦν κατετάραξε μέχριμανίας
 » Χαῖρε! γῆν μὲ καλύπτει πολλή, καὶ ἐσδέσθη τὸ πῦρ μου.
 » θέλει ἀδεσθῆ ὡς αὐτὸ κ' ἡ ζωὴ μου . . . ἀκούω πεινόντων
 » Λύων φρικτὰς ὠρυγὰς, . . . ἀναπνέω δυσκόλως . . . παγῶνα.
 » Ἦγος θανάτου αἰσθάνομαι . . . Πάτερ προσεύχου! . . . ὦ Ἄννα! . . .
 — Ἐπαῦ' ἐδῶ ἡ γραφή· τοῦ θανάτου τὸ ἀμετρον ψῦχος

Ἐν τῷ διαλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ
 διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται.
 Θεοκυδίδης.

ΤΕΛΟΣ.

Η ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ.

— 0 —

Ἐν τῷ διαλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ
 διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται.

Θεοκυδίδης.

« Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους ἡ
 » Ἐκκλησία μόνη, μετὰ τῶν ἐρειπίων τῆς γενικῆς
 » καταστροφῆς, διεσπώθη ἀδελφικῆς καὶ ἀκεραίας· οἱ
 » ναυαγήσαντες πρὸς τὴν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἔ-
 » τεινον καὶ τὰ βλέμματα καὶ τὰς καρδίας· εἶδεν
 » ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησία περὶ ἑαυτὴν καὶ ὑφ' ἑαυ-
 » τὴν ἠνωμένας ὄλας τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, καὶ
 » προσέλαβε χαρακτῆρα πολιτικόν, ὥστε ἀπὸ τὰς
 » πρῶτας τῆς κατακτῆσεως ἡμέρας ἡ Μεγάλῃ Ἐκ-
 » κλησία εὐρῆθη θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ κεφαλὴ
 » τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ὀρθοδόξων, πηγὴ τοῦ ἠθικοῦ
 » βίου των, κέντρον ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ δεδου-
 » λωμένου χριστιανικοῦ πληρώματος, καὶ ὁ Πατρι-
 » ἀρχῆς ὀνομάσθη ἐθνάρχης. » Τὰς ἀληθείας ταύ-
 » τας ἀπροσδοκῆτως ἀνεγνώμεν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ
 » Ἑλληνισμοῦ ἢ Ῥωτισμοῦ (α), καὶ τούτων τὴν ἀνά-
 » πτυξιν ἐπιχειροῦμεν ἡδῆ.

Ὄντως μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτο-
 κρατορίας κέντρον ὄλων τῶν δυνάμεων τῶν δεδου-
 λωμένων Ὀρθοδόξων ἡ Μεγάλῃ κατέστη Ἐκκλησία,
 καὶ τοὺς πιστοὺς ὁ ἱερός διεῖπε Κλήρος ἀρωγούς
 ἔχων καὶ συναντιλήπτους τοὺς ἀκρέμους τοῦ ὄλου
 πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, λέγων τοὺς διδασκά-
 λους, τοὺς ἐμπόρους, τοὺς κατ' ἐπαρχίας προκρί-
 τούς, ἰδίᾳ δὲ τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει προύχον-
 τας τοῦ γένους, οἵτινες διὰ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν
 παρὰ τοῖς κρατοῦσιν Ὀθωμανοῖς, πολλὰ ἐθνοφελῆ
 ἐπὶ τέσσαρας διεπράξαντο αἰῶνας.

Οὐδεμία ὑπῆρχε τότε προνομιοῦχων τάξις οὐδ'
 αὐτοὶ οἱ προύχοντες τοῦ γένους ἐκαυχῶντο ἢ ἐπὶ
 ἰθαγενείᾳ, ἢ ἐπὶ κατὰ κληρονομίαν εὐγενείᾳ· ἐκ
 Χίου κατήγετο ὁ ἐξ Ἀπορρήτων, ἐκ Τραπεζοῦντος
 οἱ Μουρούζοι καὶ οἱ Ἰψηλάνται, ἐξ Ἀγράφων οἱ
 Καρατζάδες, ἐξ Ἠπειροῦ οἱ Γαίκαϊ, οἱ Χαντζε-
 ρίδες καὶ οἱ Σουτσοί, ἐκ Μυκόνου ὁ Μαυρογένης, ἐκ
 Θεσσαλομαγνησίας Δημήτριος ὁ Σχινᾶς, ἐκ Θεσσα-
 λονίκης οἱ Ἀργυροπούλοι, ἐκ Μεσοποταμίας ὁ Ἀ-

(α) Ἰδε σελ. προλόγου μγ'.

ριστάρχης· καὶ καθιστάμενοι διερχόμενοι τῆς Ἰψη-
 λῆς Πύλης, ἢ Ἡγεμόνες τῆς Βλαχίας καὶ τῆς Μολ-
 δαυίας, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν προσελαμβάνον,
 οὐδὲν διαστέλλοντες, τοὺς ἐκ τῶν λογίων ἰκανωτέ-
 ρους Κωνσταντινουπολίτας, ἢ Ἡπειρώτας, ἢ νησιώ-
 τας, οἵτινες, προϊόντες τοῦ χρόνου περιφανεῖς κα-
 θιστάμενοι, προύχοντες τοῦ γένους ἀνεδεικνύοντο·
 ὥστε καὶ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις προκρίτοι, καὶ οἱ
 προύχοντες τοῦ γένους, καὶ οἱ διδάσκαλοι, καὶ οἱ ἐπι-
 ποροὶ ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ λαοῦ διὰ μόνης τῆς
 ἰκανότητος ἀνεφύοντο· καὶ ἅπαντες οὗτοι, ἔχοντες
 ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐπίσης ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ
 λαοῦ προκύπτοντα ἱερὸν Κλήρον, ἐν ἀδελφικῇ ἀ-
 γάπῃ μετ' αὐτοῦ πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐθνισμοῦ συν-
 ἐπραττον διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀμβωνος καὶ ἀπὸ
 τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας λαοσίου διδασκαλίας,
 διὰ τῆς ἀνεγέρσεως σχολείων, νοσοκομείων, γηρο-
 κομείων, διὰ τῆς ἐκδόσεως βιβλίων, διὰ τῆς συν-
 τηρήσεως τῶν εὐαγῶν μοναστηρίων, διὰ τῆς ἐπι-
 σκευῆς καὶ οἰκοδομῆς ἱερῶν ναῶν.

Ἀνευρόντες τὸν ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς κοινὸν χα-
 ρακτῆρα τῶν προύχοντων, τῶν διδασκάλων, τῶν ἐπι-
 πόρων, ἐρευνήσωμεν ἰδίᾳ ἢ ἢ ἐκάστην τῶν τριῶν
 τούτων κοινωνικῶν τάξεων.

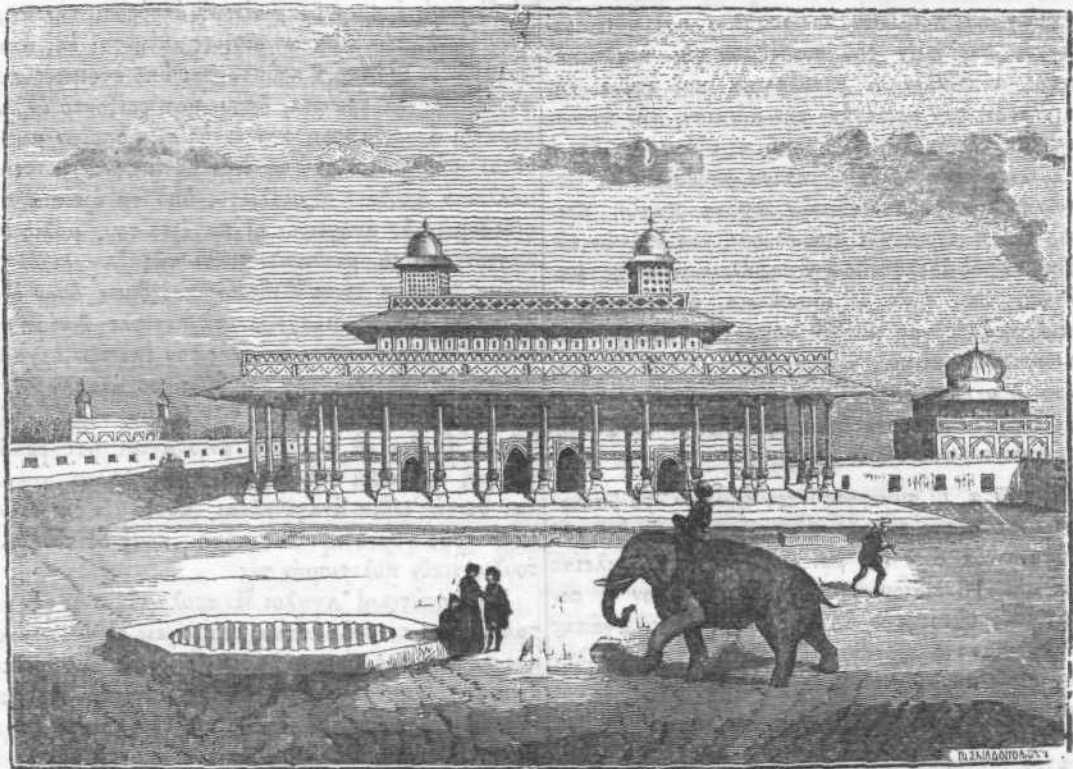
Οἱ προύχοντες τοῦ γένους συνεχῶς διεφέροντο
 καὶ κατέτρεχον ἀλλήλους ἐπὶ τοῖς πολιτικοῖς πρά-
 γμασιν· ἀλλ' ὅμως, ὡς ἴσως ἦν λόγος περὶ ἐθνοφελούς
 ἔργου, ἢ περὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, συνησπί-
 ζοντο καὶ πάντα πόνον καὶ πάντα κίνδυνον ἠδέως
 ὑποδεχόμενοι, ἠμιλλῶντο περὶ τὰ καλὰ, τῷ συνδέ-
 σμῳ τῆς ἀγάπης συνδεδεμένοι καὶ μετ' ἀλλήλων καὶ
 μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν διὰ δὲ προχειρίσεως καὶ
 χειροθεσίας ἐξοικειούμενοι μετὰ τοῦ Παναγιωτάτου
 ἐπ' αἰτίαις, « τῇ γὰρ δρυὶ οἱ βάλανοι κόσμος, » ἐν
 κατοχῇ ἦσαν τῶν ὀφρικῶν τῆς Αὐλῆς αὐτοῦ, καὶ
 διετέλουν ὁ μὲν μέγας Λογοθέτης, ὁ δὲ μέγας Ῥήτωρ,
 ὁ δὲ μέγας Σκευοφύλαξ, ὁ δὲ μέγας Χαρτοφύλαξ,
 ὁ δὲ ἕτερον τι· οὕτω δὲ συνδιασκεπτόμενοι ἐν τοῖς
 Πατριαρχείοις μετὰ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ μετὰ
 τῶν Ἁγίων Γερόντων, καὶ διὰ τε τὴν ὁμολογουμέ-
 νην πολυπειρίαν καὶ διὰ τὴν μετὰ τῶν κρατούντων
 σχέσιν αὐτῶν, προσκαλούμενοι πολλὰκις, γνώμην
 συνοδικῶς ἐξέφερον ἐπὶ τε τοῖς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
 καὶ ἐπὶ τοῖς εἰς τὸ γένος ἀφορῶσιν, ὡς καὶ κατὰ
 τὴν ἐν ἀγία Σοφίᾳ ὑστάτην Σύνοδον, προκαθη-
 μένων τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ὀρθοδοξίας,
 καὶ συνεδριάζοντων πλείστων Μητροπολιτῶν, κα-

Ἄλλ' ἀφήνωμεν τοὺς ἐμπόρους τῆς Ἀγγλίας ἐπισωρεύοντας πάλλας βαμβακίων εἰς τὰς ἀποθήκας, καὶ ἀποταμιεύοντας σωροὺς ρουπιέων· μὴ δὲν ἤλθον διὰ τοῦτο εἰς τὰς Ἰνδίας; Ἀναβῶμεν τὸν ἱερὸν ποταμὸν, καὶ ἀπὸ χαίρετίσωμεν τοὺς δόμους τῆς Βενάρας στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ἰούμνα.

Ἐκεῖ βλέπεις τὸ φρούριον καὶ τὸ παλάτιον Ἀλλαχαδ δ, ἀνεγερθέντα περὶ τὰ τέλη τῆς 13Τ' ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ Ἀκθάρ τοῦ Μεγάλου. Τὸ παλάτιον τοῦτο θεωρεῖται καὶ δικαίως, ὡς ἐν τῶν ὠραιότερων προτύπων τῆς μουσουλμανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς· οἱ ὑποβαστάζοντες τὴν ὀροφὴν κίονες εἶναι πλήρεις

πὺς ἀποκεραλισθὲν τὸ σκῆνωμα, ἐστερήθη ἓνός τῶν χαριστέριων κοσμημάτων του. Ἐμελλεν ὅμως νὰ πάθῃ καὶ ἐτι χεῖρονα· διότι ὁ ἀγαθὸς ἡγεμὼν, νομίσας ὅτι αἱ οἰκοδομαὶ μεταφυτεύονται εὐκόλως ὡς καὶ οἱ πορτογαλλεῖαι τοῦ κήπου του, διέταξε νὰ κατεδαφίσωσιν αὐτὸ, διὰ νὰ τὸ ἀνοικοδομήσῃ πρὸ τοῦ παλατίου του.

Καὶ ὅμως τὰ σωζόμενα εἰσέτι λείψανα τοῦ Ἀλλαχαδ ἀρκοῦσι νὰ διεγείρωσιν εἰς ὑπατον βαθμὸν τὸν θαυμασμὸν τῶν περιηγητῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοποθεσία αὐτῆ, συναρμοσσομένη πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ παλατίου, ἀναδεικνύει ἐτι μᾶλλον τὰς καλλονὰς αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν μιναρέ-

Παλάτιον Ἀλλαχαδ.

γλυφῶν οἱ περὶ αὐτὸ μιναρέδες, ὑψηλότεροι τῶν θόλων, κρύπτουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν εἰς τὰ νερὰ, οἱ δὲ τοῖχοι περικόμψως κατεσκευασμένοι, ἐπίδεικνύουσι μυρίας γλυφὰς, καὶ γραφὰς περιεργωτάτας. Εἰς τὴν οἰκοδομὴν μάλιστα τῆς πτέρυγος τὴν ὁποίαν παριστάνει ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, κατεβλήθη ἰδιαιτέρα προσοχὴ· καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἑπακρον τῆς ἐντελείας καὶ τῆς κομψότητος.

Ἄλλ' ἡ ἐντέλεια αὕτη ἔδραψε μᾶλλον τὸ παλάτιον· διότι τὸ 1789 ἔτος, ὁ ἡγεμὼν τῆς Οὐδης ἠτέλησε νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν του μικρὸν τινα πύργον τοῦ Ἀλλαχαδ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, ἀνυψούμενον ὑπεράνω τῆς πτέρυγος ταύτης, ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τοῦ δώματος. Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς εἶχε τοσοῦτον ἐρασίην τοῦ πύργου τούτου, ὥστε ἐπέθυμει νὰ τὸν ἔχῃ ἀδικοκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Οὕτω

δων φαίνεται τὸ μεγαλοπρεπὲς ρεῦμα τοῦ Γάγγου διερχόμενον βραδέως ὑπὸ τοὺς κλώνας τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης δένδρων, καὶ τὰ ἀργυροειδῆ ὕδατα τοῦ Ἰούμνα, κυλιόμενα ταχύτερον, ὡς εἰ ἔσπευδον νὰ ἀναμιχθῶσι μετὰ τῶν ὑδάτων τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ. Ἡ πεδιάς εἶναι πλήρης ὅλη χωρίων καὶ στρατιωτικῶν σκηνωμάτων, μέγας ἀριθμὸς πλοίων στολιζοῦσι τὴν συμβολὴν τῶν δύο ποταμῶν, καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου φαίνονται, ἐν μέσῳ δένδρων, αἱ ὀροφαὶ ἀπειρῶν γατίων, ὅπου ἔργονται οἱ Ἰνδοὶ διὰ ν' ἀποθάνωσιν, ὅπως καταθυθισθῇ ἀμέσως καὶ καθαρῶς τὸ σῶμα των εἰς τὰ θεῖα ὕδατα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)